ΕΤΟΣ Γ' — ΑΡΙΘΜΟΣ 108 Τιμᾶται λεπτῶν 10 ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 6 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1886

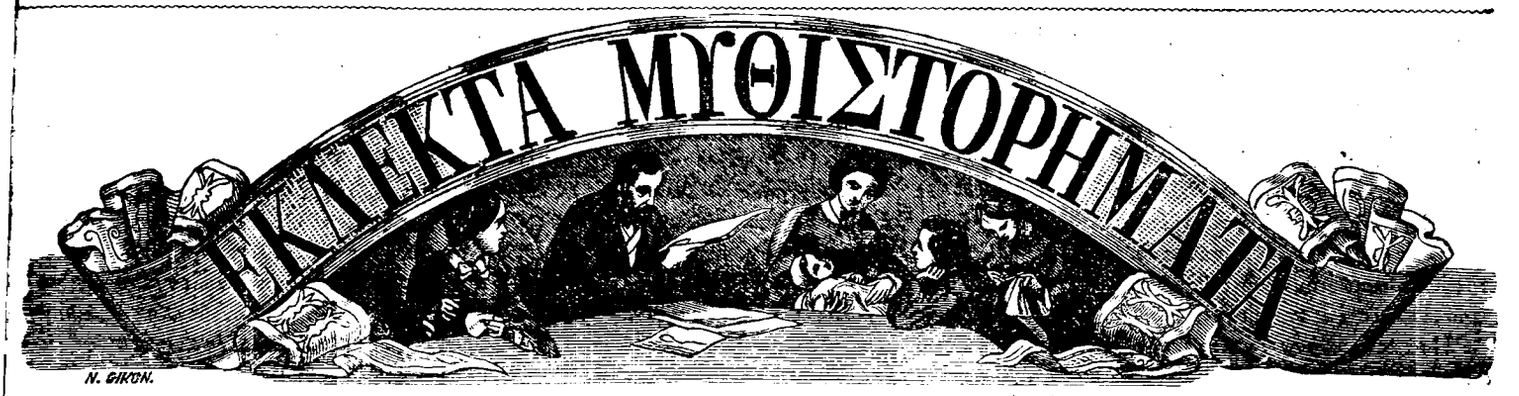

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
3. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 3.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ, μυθιστορία **Γεωργίας Σάνδης**, μετάφρ. *Ι.Ι.Σκυλίσση*. — ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, (μετὰ εἰκόνος) μυθιστορία ERNEST DUBREUIL, μετάφρ. *Σ. Τ.* — Ο ΜΑΥΡΟΣ ΓΑΤΟΣ, **Ἐδγάρδου Πόου**, (τέλος). μετάφρ. *Ε. Ῥοΐδου*. — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΙΡΩ, μυθιστορία **Ἀ. Δουμᾶ**, μετάφρασις *Δμλ.* — ΣΥΖΥΓΟΥ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ, **Εὐγενίου Σύη** (τέλος).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Προπληρωτέα:
Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8:50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ ῥούβλια 6.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Ὑποσχεθέντες ὅτι κατὰ τὸ Γ' ἔτος θέλομεν δημοσιεύσει 52 εἰκόνας, ὁρίσαντες ἅμα καὶ τὰ μυθιστορήματα, ἅτινα δημοσιευθήσονται μετ' αὐτῶν, νομίζομεν καλὸν νὰ γνωστοποιήσωμεν τοῖς ἡμετέροις κκ. συνδρομηταῖς καὶ ἀναγνώσταις, ὅτι τὸ φύλλον τῆς Πέμπτης δὲν θὰ περιέχῃ τοιαύτην, ἀλλὰ μόνον τὸ τῆς Κυριακῆς, οὕτω δὲ ἀκριβῶς ἐκπληροῦμεν τὸν ὅρον, ὃν ἀνεγράψαμεν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Ἀγγελίᾳ.

Ἀήξαντος ἤδη τοῦ Β' ἔτους, παρακαλοῦμεν τοὺς κκ. Συνδρομητὰς ἡμῶν, τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ ἀρξάμενον Γ' ἔτος, νὰ ἀποστείλωσι τὴν συνδρομήν των, καθότι διακόπτεται ὁριστικῶς τὸ φύλλον εἰς πάντα μὴ προπληρώσοντα.

Φύλλα προηγούμενα εὑρίσκονται εἰς τὸ γραφεῖον τῶν *Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων*, τιμώμενα ἀντὶ λεπτῶν **10** διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι καὶ **20** διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, ἀποστέλλονται δὲ εἰς τὸν αἰτήσοντα ἅμα τῇ παραλαβῇ τοῦ ἀντιτίμου.

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗΣ

μετάφρασις *Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίσση.*

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον

Β'

Ἐν μέσῳ τοιούτου σπαραγμοῦ, ἐστάθην πλησίον τῆς Ἰουλίττης καὶ προσήλωσα εἰς αὐτὴν τὰ ὄμματα. Εἶχε τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον πρὸς τὸν τοῖχον· πλὴν καθρέπτης μέγας ὑπεράνω τοῦ ἀνακλίντρου κρεμάμενος μὲ ἀνταπέδιδε τὸ πρόσωπόν της. Ἦτο ὠχρὰ ὡς νεκρά, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς κλειστοὺς ὡς ἐν ὕπνῳ· ἡ μορφή της ἀπεικόνιζεν ἀπαύδησιν μᾶλλον ἢ ὀδύνην, τοιαύτη δὲ ὑπῆρχε καὶ ἡ τῆς ψυχῆς της διάθεσις· ἀτονία καὶ ῥαθυμία διεδέχθησαν τὸν τελευταῖον τῶν παθῶν της παροξυσμόν. Ἤλπισα.

Τὴν ἐκάλεσα ἡσύχως, αὕτη δὲ μὲ παρετήρησεν ὡς ἔκθαμβος, ὡς νὰ μὴ εἶχεν ἡ μνήμη της τὴν ἰδιότητα τοῦ διατηρεῖν τὰ πεπερασμένα, καὶ ἄρα τὰ ἐλησμόνει ἅμ' ἀφοῦ ἡ ψυχή της ἔπαυε τοῦ νὰ αἰσθάνεται ἀδημονίαν.

— Τί θέλεις; μὲ εἶπε· διατί μ' ἐξύπνησες;

— Ἰουλίττα, τὴν λέγω, σὲ προσέβαλα, σύγγνωθι· καιρίως σὲ ἐλύπησα . . .

— Ὄχι, ἀπήντησε φέρουσα τὴν μίαν τῶν χειρῶν ἐπὶ τοῦ μετώπου της καὶ τείνουσα πρὸς ἐμὲ τὴν ἄλλην· ἀλλὰ μόνον τὴν φιλοτιμίαν μου ἔτρωσες. Σὲ παρακαλῶ, Ἀλαΐε, ἐνθυμοῦ ὅτι δὲν ἔχω τίποτε ἰδικόν μου, ὅτι ζῶ ἐκ τῶν δωρεῶν σου, καὶ ὅτι ἡ ἰδέα τῆς ἐξαρτήσεώς μου ἀπ' ἄλλον ἄνθρωπον μὲ ταπεινόνει πολύ. Ὑπῆρξες πρὸς ἐμὲ ἀγαθός, γενναιότατος, τὸ ὁμολογῶ· μὲ προσφέρεις τὴν πᾶσαν περιποίησιν· μὲ κατακοσμεῖς ἀπὸ πολυτίμους λίθους, ἀφειδῶς μὲ παρέχεις πᾶσαν ὀλβιότητα, πᾶσαν λαμπρότητα· ἄνευ σοῦ θὰ ἤμην ἀποθαμμένη τίς οἶδε εἰς ποῖον νοσοκομεῖον πενήτων, ἢ εἰς ποῖον φρενοκομεῖον ἐγκαθειργμένη. Ὅλα αὐτὰ γνωρίζω. Ἀλλ' ἐνθυμήσου, Βυσταμέντιε, ὅτι αὐτὰ ὅλα τὰ ἔκαμες ἀκουσίως μου· ὅτι μὲ παρέλαβες ἡμιθανῆ καὶ μ' ἐνοσήλευσες, χωρὶς ποσῶς ἐγὼ νὰ θέλω· ἐνθυμήσου ὅτι ἐγὼ ἤθελα νὰ ἀποθάνω, καὶ ὅτι πολλὰς νύκτας ἐπέρασες καθήμενος πλησίον τῆς κλίνης μου καὶ κρατῶν τὰς χεῖράς μου διὰ νὰ μ' ἐμποδίζῃς τοῦ νὰ αὐτοκτονήσω. Ἐνθυμήσου ὅτι καιρὸν πολὺν ἀπεποιήθην τὴν προστασίαν καὶ τὰς εὐεργεσίας σου, καὶ ὅτι ἂν σήμερον στέργω αὐτὰ ὅλα, τοῦτο προέρχεται εἴτε ἐξ ἀδυναμίας, ἐπειδὴ ἔχασα τὸ θάρρος τῆς ζωῆς, εἴτε ἐκ φιλίας καὶ εὐγνωμοσύνης μου πρὸς σέ, ἀφοῦ σὲ βλέπω γονυκλινῶς ἱκετεύοντά με νὰ μὴ τὰς ἀποκρούω. Γνωρίζω, φίλε μου, ὅτι πᾶς ὅστις ἀκούσῃ τὰ καθ' ἡμᾶς, σὲ μᾶλλον ἢ ἐμὲ θὰ συμπαθήσῃ· ἀλλὰ διότι σὺ εἶσαι τόσον καλός, διὰ τοῦτο ἐγὼ εἶμαι ἀξιόμεμπτος; Καὶ πρέπει ὁ κόσμος νὰ μὲ κατακρίνῃ ὡς ἐξηυτελισμένην, ἐπειδή, μόνη μείνασα, καὶ μὴ ἔχουσα ποῦ κλῖναι τὴν κεφαλήν, ἐνεπιστεύθην τὸν ἑαυτόν μου εἰς τὴν εὐγενεστάτην τῶν καρδιῶν ἐπὶ γῆς;

— Ἀγάπη μου, τὴν εἶπα πιέσας αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ἰδοὺ ὅτι ἀπαντᾷς θαυμασίως εἰς τὰς χαμερπεῖς ὕβρεις τῶν ποταπῶν ἀνθρώπων, οἵτινες σὲ παρεγνώρισαν. Ἀλλὰ διατί τὰ λέγεις αὐτὰ πρὸς ἐμέ; Νομίζεις ὅτι ἔχεις χρείαν ἀπολογίας πρὸς τὸν Βυσταμέντιον δι' ἣν εὐδαιμονίαν παρέσχες εἰς αὐτόν, τὴν μόνην εὐδαιμονίαν ἣν ἠσθάνθην ἐπὶ γῆς; Ἐγὼ μᾶλλον ὀφείλω νὰ ἀπολογηθῶ εἰς σέ, διότι ἐγὼ εἶμαι ὁ πταίστης. Γνωρίζω πόσην ἀντίστασιν ἀπήντησα ἐκ τῆς δικαίας φιλοτιμίας σου· οὐδ' ὤφειλα πώποτε νὰ λησμονήσω τοῦτο. Ὁσάκις πλησίον σου λαμβάνω δεσποτικόν τινα τόνον, εἶμαι τρελός, ὁ ἄθλιος, τρελός, ἄξιος οἴκτου καὶ ὄχι συνερισμοῦ· διότι ἡ πρὸς σὲ περιπάθεια μοῦ ταράττει τὰς φρένας καὶ καταβάλλει πᾶσάν μου δύναμιν. Σύγγνωθι, Ἰουλίττα μου, καὶ λησμόνησε τοὺς στιγμιαίους μου θυμούς. Φεῦ! εἶμαι ἀδέξιος εἰς τὸ νὰ ἐφελκύω ἔρωτα· ὁ χαρακτήρ μου ἔχει τραχύτητά τινα δικαίως ἀπαρέσκουσαν. Ἰδέ, ἐνῷ μόλις ἤρχιζα νὰ σὲ ἰατρεύω, παλιν σὲ ἐπλήγωσα· πολλάκις ἐντὸς μιᾶς ὥρας καταστρέφω πᾶν ὅ,τι μόλις κατορθώνω ἐντὸς πολλῶν ἡμερῶν.

— Ὄχι, ὄχι, ἂς λησμονήσωμεν αὐτὴν τὴν ἔριδα, διέκοψεν ἡ Ἰουλίττα κατασπαζομένη με. Ἀντὶ ἑνὸς ἄλγους τὸ ὁποῖον σὺ μὲ προξενεῖς, ἐγὼ σὲ ἀνταποδίδω ἑκατόν. Ὁ χαρακτήρ σου ἀληθῶς εἶναι δεσποτικὸς ἐνίοτε, ἐξ ἄλλου δὲ μέρους καὶ ὁ πόνος μου εἶναι ὀδυνηρὸς ἀκόμη . . . ἀλλ' ὅμως μή τον ὑπολάβῃς ὡς ἀνίατον. Ἡ ἀγαθωσύνη καὶ ὁ ἔρως σου ἐπὶ τέλους θὰ τον κατανικήσουν. Θὰ ἤμην τῷ ὄντι ἀχάριστος ἂν ἀπεποιούμην τὴν ἐλπίδα ἣν μὲ ὑποδεικνύεις. Μίαν ἄλλην ἡμέραν ὁμιλοῦμεν περὶ νομίμου γάμου· ἴσως εἰς τοῦτο μὲ πείσῃς. Ὁμολογῶ μ' ὅλα ταῦτα, ὅτι φοβοῦμαι αὐτὴν τὴν ὑποταγήν, ὁποίαν τὴν καθιέρωσαν οἱ νόμοι καὶ αἱ προλήψεις· ὁ γάμος εἶναι τίμιον, ἀλλὰ καὶ ἄλυτον.

— Καὶ πάλιν, Ἰουλίττα μου, εἶπες ἕνα λόγον σκληρόν! Ἐννοεῖς δηλαδὴ ὅτι φοβεῖσαι νὰ ἑνωθῇς μετ' ἐμοῦ διὰ βίου;

— Ὄχι, ὄχι, βέβαια. Μὴ λυπεῖσαι, θὰ κάμω καθὼς ἐπιθυμεῖς· ἀλλ' ἂς ἀφίσωμεν σήμερον αὐτὴν τὴν ὁμιλίαν. Ἄλλοτε.

— Ἔστω· ἀλλ' εἰς τὸν τόπον αὐτῆς, καταξίωσέ με μιᾶς ἄλλης χάριτος· συναίνεσε ν' ἀναχωρήσωμεν αὔριον ἐκ τῆς Βενετίας.

— Ἐξ ὅλης καρδίας μου. Τί πρὸς ἐμὲ ἡ Βενετία καὶ ὅ, τι ἄλλο; Ὤ, μή σε μέλῃ· μή με πιστεύῃς ὅταν στενάζω διὰ τὸ παρελθόν μου· εἰς τοῦτο μὲ φέρει ἡ ἀδημονία, ἡ ἀνοησία μου. Τὸ παρελθόν μου! ὦ, Θεέ μου! καὶ μήπως δὲν εἰξεύρεις πόσους ἔχω λόγους νὰ τὸ ἀποστρέφωμαι; Ἰδὲ πῶς κατῆλθα ὡς ἐξ αὐτοῦ τοῦ παρελθόντος! Μὲ ποίας δυνάμεις θὰ τὸ ἔδραττα ἐκ νέου ἐὰν μὲ ἐπεστρέφετο;

Ἡσπάσθην τὴν χεῖρα τῆς Ἰουλίττης ὡς εὐχαριστῶν αὐτὴν διὰ τὴν ἰσχὺν ἣν κατέβαλε πρὸς τὸν λόγον της τοῦτον· ἀλλ' ὅμως δὲν ἐπείσθην· ἐκ τῶν ἀποκρίσεών της οὐδεμία ὑπῆρχεν ὁριστική. Ἐπανέλαβα τὸν περὶ τὴν αἴθουσαν μελαγχολικόν μου περίπατον.

Ἠγέρθη νότος καὶ στιγμηδὸν ἀπεστέγνωσε τὸ λιθόστρωτον· διὸ ἡ πόλις κατέστη πάλιν πολυθόρυβος, ὡς εἶναι συνήθως, καὶ μυρίαι ἠκούοντο ἑορτάσιμοι φωναί· ὁτὲ μὲν τὸ βραγχῶδες τῶν ἐν μέθῃ γονδολιερετῶν ᾄσμα, ὁτὲ δ' αἱ κραυγαὶ τῶν ἐκ τῶν καφενείων ἐξερχομένων καὶ τοὺς διαβάτας μυκτηριζόντων προσωπιδοφόρων, ἢ ὁ σάλος τῆς κώπης ἐντὸς τῶν ὑδάτων τῆς διώρυγος. Τὸ κανόνιον τῆς φρεγάτας ἐπηυχήθη τὴν καλὴν νύκτα εἰς τὴν ἠχὼ ἥτις ἐσίγα εἰς τὰ τεναγη (les lagunes) καὶ ἐξεγερθεῖσα ἀπήντησε πανταχόθεν πολύκροτος· τὸ αὐστριακὸν τύμπανον ἤνωσεν εἰς ταῦτα τὸν βάρβαρον γδοῦπόν του, καὶ ὁ κώδων τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Μάρκου διέχυσεν εἰς τὸν ἀέρα τὸν θρηνώδη ἦχόν του.

Φρικτὴ μὲ κατεκυρίευσε κατήφεια. Τὰ κηρία καταναλισκόμενα μετέδιδον τὴν φλόγα εἰς τὰς ἐκ πρασίνου χάρτου περιδερίδας των καὶ διέχεον ἐπὶ τῶν ἀντικειμένων ὅλων φῶς τι πελιδνόν. Τὰ πάντα πρὸς ἐμὲ ἐλάμβανον σχήματα καὶ ἤχους φαντασιώδεις. Ἡ ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου ἐξηπλωμένη καὶ εἰς τὴν λευκὴν σισύραν αὐτῆς περιτετυλιγμένη Ἰουλίττα μ' ἐφαίνετο ὡς νεκρὰ σκεπασμένη μὲ σάβανον. Τὰ ᾄσματα καὶ οἱ γέλωτες τῶν ἔξωθεν ἐτροποποιοῦντο πρὸς τὰς ἀκοάς μου εἰς γόους ψυχῶν ἐν κινδύνῳ, καὶ πᾶσα γόνδολα, περῶσα ὑπὸ τὴν μαρμαρίνην γέφυραν τὴν ὑπὸ τὸ παράθυρόν μου, παρίστα εἰς τὴν φαντασίαν μου ἄνθρωπον ὅστις πνιγόμενος ἠγωνία ἐντὸς τοῦ ὕδατος. Ἐνὶ λόγῳ, αἱ φρένες μου ἐνεπλήσθησαν ἀντιλήψεων ἀπογνώσεως καὶ θανάτου, καὶ δὲν κατώρθωνα ν' ἀνακουφίσω τὴν καρδίαν μου ἐκ τοῦ ἄχθους τὸ ὁποῖον τὴν κατέθλιβε.

Ἀλλ' ὅμως ἡσύχασα βαθμηδόν, καὶ ἤρχησα νὰ σκέπτωμαι φρονιμώτερα. Εἶδα ὅτι ἡ τῆς Ἰουλίττης θεραπεία ὧδευε βραδύτατα, καὶ ὅτι μεθ' ὅλην τὴν θυσίαν ἣν μοὶ παρεχώρησεν ἐξ εὐγνωμοσύνης, ἡ καρδία της ὑπῆρχεν εἰσέτι τετρωμένη ὡς καὶ κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας. Αἱ συνεχεῖς καὶ πικρόταται ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος ἔρωτός της, ἔρωτος τόσον οἰκτρᾶς ἀνταποκρίσεως τυχόντος, μ' ἐφαίνοντο ἀκατανόητοι· μὴ δυνάμενος νὰ ἐξηγήσω αὐτὰς ἄλλως πῶς, τὰς ἀπέδιδα εἰς τὴν ἀνικανότητά μου. Ἐξάπαντος, ἔλεγα κατ' ἐμαυτόν, ὁ χαρακτήρ μου θὰ τὴν ἐμπνέῃ ἀνυπέρβλητόν τινα ἀποστροφήν, τὴν ὁποίαν δὲν τολμᾷ νὰ ὁμολογήσῃ εἰς ἐμὲ τὸν ἴδιον. Ἴσως ἔχει ἀντιπαθῶς πρὸς τὸν βίον τὸν ὁποῖον ἐγὼ διάγω· καὶ ὅμως συνεμορφώθην μὲ τὰς ἕξεις της. Ὁ Λεώνης τὴν περιῆγεν ἀπαύστως ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν· ἀλλὰ κ' ἐγὼ δύο ἤδη ἔτη περιοδεύω μετ' αὐτῆς χωρὶς νὰ ἐγκατασταθῶ εἴς τινα τόπον, καὶ χωρὶς οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν νὰ ἀναβάλλω τὴν ἀπέλευσίν μου ἐξ ὁποιασδήποτε χώρας, ἅμα ὡς τὸ ἐλάχιστον ἀνακαλύπτω ἴχνος ἀκηδίας ἐπὶ τοῦ προσώπου της. Ἐν τοσούτῳ πάντοτε, πάντοτε μελαγχολική· ἰδοὺ τὸ βέβαιον· τίποτε δὲν τὴν εὐφραίνει. Ἂν ἐνίοτε μειδιάσῃ, μειδιᾷ ὄχι οἴκοθεν, ἀλλ' ὅπως μ' εὐαρεστήσῃ Οὐδὲν τῶν ὅσα ἀρέσκουν εἰς τὰς γυναῖκας δὲν ἔχει ῥοπὴν εἰς τὸ ἄλγος της· εἶναι βράχος τὸν ὁποῖον οὐδὲν διασείει, ἀδάμας ὃν οὐδὲν ἀλλοιοῖ. Τάλαινα Ἰουλίττα! ὁποῖον σθένος ἐν τῇ ἀσθενείᾳ σου! ὁποία ἀκαταμάχητος ἀντίστασις ἐν τῇ ἀτονίᾳ σου!

Ἀνεπαισθήτως ἐκινήθην νὰ ἐκφράσω εἰς αὐτὴν ἐλευθέρως τὴν βάσανον τῆς ψυχῆς μου. Ἡ Ἰουλίττα ἠγέρθη ὀλίγον ἐπὶ τοῦ ἑνὸς τῶν βραχιόνων της, καὶ, κλίνασα πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων, μὲ ἠκροᾶτο περιλύπως.

— Ἄκουσε, τὴν εἶπα πλησιάσας, μοῦ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν ἄλλη τις ἀφορμὴ τοῦ ἄλγους σου. Ἐγὼ πολὺ σοῦ κατεπίεσα τὸ ἄλγος τοῦτο· τῳόντι, πολὺ τὸ κατέθλιψες ἐν τῇ καρδίᾳ σου. Ἄνανδρος φόβος μὲ ἀπέτρεψε τοῦ νὰ περιεργασθῶ μίαν πληγὴν τῆς ὁποίας ἡ ἰδέα καὶ μόνη μὲ κατεσπάραττε· σὺ δέ, ὡς γενναία, μὲ τὴν ἔκρυψες. Οὕτως ἀμεληθὲν καὶ ἐγκαταλειφθὲν τὸ τραῦμά σου τοῦτο ἐγαγγραινώθη ὁσημέραι, ἐνῷ καθεκάστην ὤφειλα νὰ τὸ θεραπεύω, νὰ τὸ γλυκαίνω. Ἥμαρτον, Ἰουλίττα. Νὰ μὲ δείξῃς τὸν πόνον σου, νὰ ἐκχύσῃς αὐτὸν ὅλον εἰς τὸ στῆθός μου. Χρεία νὰ μὲ διηγηθῇς τὰ παρελθόντα δεινά σου· νὰ φανερώσῃς τὸν ἐχθρόν μου εἰς ἐμέ· ναί, ἀνάγκη τούτου. Πρὸ ὀλίγου εἶπες ἕνα λόγον, τὸν ὁποῖον οὐδέποτε θὰ λησμονήσω· μ' ἐξώρκισες νὰ προφέρω εἰς σὲ τὸ ὄνομά του τοὐλάχιστον. Λοιπὸν ἔστω· ἐλθὲ νὰ προφέρωμεν ὁμοῦ τὸ κατηραμένον αὐτὸ ὄνομα, τὸ κακὸν καὶ γλῶσσάν σου καὶ καρδίαν. Ἐλθὲ νὰ εἴπωμεν περὶ τοῦ Λεώνη...

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Ἰουλίττης ἐξήστραψαν ἀκουσίως της· ἐξ οὗ κατεθλίβην ἐκ νέου, ἀλλὰ δόσας τόπον καὶ εἰς ταύτην τὴν ἀδημονίαν ἠρώτησα πῶς ἔβλεπε τὴν πρότασίν μου.

— Ναί, ἔσπευσε νὰ μὲ εἴπῃ· νομίζω ὅτι καλὰ τὸ ἐστοχάσθης. Ἔχω, ὡς βλέπεις, τὸ στῆθος πλῆρες δακρύων· ὁ φόβος μὴ σὲ λυπήσω μὲ κρατεῖ τοῦ νὰ τ' ἀφήσω νὰ ἐκρεύσουν, καὶ οὕτως ἐλίμνασαν εἰς τὰ ἐντός μου. Ἂν ἐτόλμων νὰ σὲ ἀνοιχθῶ, νομίζω ὅτι εἰς τὸ ἑξῆς θὰ ἔπασχα ὀλιγώτερον. Ὁ πόνος μου ὁμοιάζει μὲ ἄρωμα κλεισμένον πρὸ πολλοῦ ἐντὸς δοχείου· ἂς ἀνοιχθῇ τὸ δοχεῖον, καὶ τὸ ἄρωμα ταχύστα θὰ ἐξατμισθῇ. Ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ ὁμιλῶ περὶ τοῦ Λεώνη ἀδιακόπως, νὰ σὲ διηγοῦμαι καὶ τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας ἐκείνου μας τοῦ ἔρωτος, θὰ εἶχα ὑπ' ὄψιν καὶ τὰς χαρὰς μέν, ἀλλὰ καὶ συγχρόνως τὰς λύπας ὅσας αὐτὸς μὲ ἐπροξένησεν, ἐνῷ μέχρι τοῦδε ἡ πρὸς ἐκεῖνον ἀπέχθειά σου πολλάκις μ' ἐφάνη ἄδικος· ὁ Λεώνης ἔχει πταίσματα πολλά, ἀναμφιβόλως, ἀλλ' ὡς ἐναποταμιευμένα εἰς τὰ ἄδυτα τῆς ψυχῆς μου, δὲν μὲ φαίνονται τόσον φρικτά, ὅσον θὰ ἐφαίνοντο ἂν τὰ ἤκουα παρ' ἄλλου τινὸς διηγούμενα.

— Λοιπόν, τὴν εἶπα, θέλω νὰ τὰ ἀκούσω ἐκ τοῦ στόματός σου. Ποτὲ δὲν ἔμαθα λεπτομερῶς τὴν ὀλεθρίαν αὐτὴν ἱστορίαν. Λέγε με... διηγήθητι ὅλην σου τὴν ζωήν. Ἴσως ὅταν γνωρίσω ἐντελέστερον τὰ δεινά σου ἐπινοήσω καὶ τρόπον τινὰ θεραπείας καταλληλότερον. Ὅλα, Ἰουλίττα μου, νὰ μὲ τὰ ἐκθέσῃς· νὰ μάθω διὰ ποίων μέσων αὐτὸς ὁ Λεώνης ἠδυνήθη νὰ ἐπισύρῃ τόσον ἔρωτα· νὰ μάθω ποῖον αὐτὸς ἐκέκτητο θέλγητρον, ποῖον μυστηριῶδες φίλτρον· διότι, ἐγὼ τοὐλάχιστον, κατήντησα νὰ θεωρῶ ὡς ματαιοπονίαν τὸ νὰ ζητῶ νὰ ἐξιχνιάσω τὴν ὁδὸν τῆς ἀπροσίτου καρδίας σου. Σὲ ἀκούω λοιπόν, λέγε.

— Ναί, ναί, κ' ἐγὼ τοῦτο ἐπιθυμῶ, μὲ ἀπεκρίθη· τέλος πάντων αὐτὸ θὰ μὲ ἀνακουφίσῃ. Ἀλλὰ ν' ἀφίσῃς νὰ σὲ τὰ ἐξιστορήσω ὅλα, χωρὶς τελείως νὰ μὲ διακόψῃς διὰ σχήματός τινος θλίψεως ἢ ἀγανακτήσεως· ἐπειδὴ θὰ εἰπῶ τὰ πράγματα ἀκριβῶς καθὼς διέτρεξαν· καλά τε καὶ κακά· ὅσον ὑπέφερα καὶ ὅσον ἠράσθην.

— Ναί, ὅλα νὰ μὲ τὰ εἰπῇς, καὶ ὅλα νὰ τὰ ἀκούσω, ἀπεκρίθην.

Διέταξα δὲ τότε καὶ ἔφεραν νέα κηρία, ὡς καὶ προσέθεσαν εἰς τὴν ἑστίαν ξύλα.

Ἡ Ἰουλίττα ἤρχησεν ὡς ἑξῆς.

Ἕπεται συνέχεια.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ERNEST DUBREUIL

Συνέχεια· ἴδε προηγ. φύλλον.

Β'

Ἱστορία ἑνὸς λίκνου.

Δύο ἔτη παρῆλθον ἔκτοτε.

Ὅσοι ἐπεσκέφθησαν τὴν Τουραίνην βεβαίως θὰ διῆλθον τῆς ὁδοῦ τῆς Νάντης, ὅπως ἐπισκεφθῶσι τὸ μεγαλοπρεπὲς φρούριον τοῦ Λανζαί, οἰκοδομηθὲν ἐν ἔτει 992 καὶ ἀνακαινισθὲν κατὰ τὸν ΙΓ' αἰῶνα ὑπὸ τοῦ Πέτρου δὲ Βρός.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ ΙΔ' αἰῶνος τὸ ὑπερμέγεθες τοῦτο φρούριον περιεστοιχίσθη ὑπὸ πλείστων μικρῶν οἰκιῶν, αἵτινες ἀπετέλεσαν τὸ μικρὸν χωρίον Λανζαί, ὅπερ ἤδη κατέστη πρωτεύουσα δήμου.

Τὴν ἑσπέραν τῆς 24ης Δεκεμβρίου 1393 οἱ δυστυχεῖς κάτοικοι τοῦ Λανζαί, ἀντὶ νὰ διέλθωσιν ἀγαλλόμενοι αὐτήν, τοὐναντίον ἐκλείσθησαν ἅπαντες εἰς τὰς οἰκίας των. Συμμορία τις λῃστῶν, ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Ἄγγλου Ἰωάννου Μαλκράφτ, εἰσέβαλεν εἰς τὸ χωρίον.

Ἀλλὰ πρὶν ἢ προχωρήσωμεν, δέον νὰ

περιγράψωμεν τοῖς ἀναγνώσταις ἡμῶν τὸν βίον τοῦ τυχοδιώκτου τούτου, μὲ τὸν ὁποῖον πολλάκις θὰ συναντηθῶμεν.

Ὁ Ἰωάννης Μαλκράφτ, γεννηθεὶς ἐν Straffordshire ἐξ εὐγενοῦς οἰκογενείας, μετηνάστευσεν εἰς Γαλλίαν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν ἐπιδρομῶν τῶν διαφόρων λαῶν καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὸν λῃστρικὸν βίον, ὅπως κορέσῃ τὰ ἄγρια πάθη του.

Ἦτο ἀνὴρ τριακονταετής, ὑψηλὸς καὶ ἰσχνός· εἶχε τὸ βλέμμα ἄγριον ὡς καὶ τὴν καρδίαν, οὐδέποτε δὲ τὸ μειδίαμα ἀνήρχετο ἐπὶ τῶν χειλέων του. Οὐχ ἧττον, ὅσῳ καὶ ἂν ἦτο κακοῦργος καὶ ἀτίθασσος, εἶχε καί τι προσόν· προὐτίμα μᾶλλον ν' ἀποθάνῃ ἐπὶ τῆς ἀγχόνης ἢ ν' ἀναιρέσῃ ποτὲ τὸν λόγον του.

Εἶχεν ὑπηρετήσει ἄλλοτε ὡς λοχαγὸς ὑπὸ τὰς ἀγγλικὰς σημαίας, ὁ δὲ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας ὤφειλεν αὐτῷ πολλὰς χάριτας· μὴ τυχὼν δ' ἐπαρκοῦς ἱκανοποιήσεως, παρῃτήθη τῶν τάξεων τοῦ ἀγγλικοῦ στρατοῦ καὶ ἠθέλησε νὰ καταταχθῇ εἰς τὸν γαλλικόν. Ἀλλ' ἡ Γαλλία δὲν ἀπεδέχθη τὴν πρότασίν του, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἠναγκάσθη νὰ ἐγκολπωθῇ τὸν λῃστρικὸν βίον.

Ἀκριβῶς δὲ κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν εὑρίσκετο εἰς Τουραίνην, ἐπιζητῶν εὐκαιρίαν, ἥτις δὲν ἐβράδυνε νὰ παρουσιασθῇ.

Ἐπωφεληθεὶς τῆς ἀπουσίας τοῦ δὲ Λανζαί, ἰδιοκτήτου τοῦ χωρίου, ἀναχωρήσαντος εἰς Παρισίους καὶ ἐμπιστευθέντος τὴν διοίκησιν τοῦ φρουρίου του εἰς ὀλίγους ἀνδρείους στρατιώτας, ὁ Μαλκράφτ συνέλαβε τὴν ἰδέαν ὅτι ὄχι μόνον ἐντὸς τοῦ φρουρίου ὑπῆρχον ἀρκετὰ λάφυρα, ἀλλὰ καὶ εἰς ἅπαν τὸ χωρίον. Πάραυτα δ' ἀνεκοίνωσε τὴν ἰδέαν ταύτην τοῖς συντρόφοις του.

Φθάσαντες εἰς Λανζαὶ περὶ τὴν ἕκτην ὥραν τῆς ἑσπέρας, ἤρξαντο πάραυτα λαφυραγωγοῦντες, ἀφοῦ πρῶτον εὐκόλως ἐφόνευσαν τὴν μικρὰν φυλακὴν τοῦ φρουρίου.

Ἀφοῦ δ' ἐπεσκέφθησαν τὰ ὑπόγεια τοῦ φρουρίου, ἐν οἷς εὗρον τοὺς ἐκλεκτοτέρους οἴνους καὶ ἐκόρεσαν τὴν δίψαν των, ἄλλοι μὲν διεσπάρησαν περὶ τὸ φρούριον λεηλατοῦντες καὶ ἁρπάζοντες πᾶν τὸ προστυχόν, ἄλλοι δέ, ἐν οἷς καὶ ὁ ἀρχηγός των, περὶ τὸ χωρίον, παραβιάζοντες τὰς θύρας τῶν οἰκιῶν, φονεύοντες, ἁρπάζοντες, κλέπτοντες . . .

Φθάσαντες εἴς τινα μικρὰν οἰκίαν τοῦ χωρίου, ὁ Μαλκράφτ ἔστη αἴφνης ἀκίνητος.

Ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσεν ἐξερχομένην τῶν παραθύρων, καίπερ ἑρμητικῶς κεκλεισμένων, νεκρικὴν ψαλμῳδίαν.

— Μπᾶ! ἐφώνησεν ὁ Μαλκράφτ, τί τρέχει;... Ποῖοι νὰ ἦνε αὐτοὶ οἱ κόρακες, οἱ ὁποῖοι φωνάζουν; Ἔ! παιδιά, γρήγορα ρίξετε κάτω αὐτὴν τὴν θύραν!

Ἡ προθυμία, μεθ' ἧς ἐξετέλουν πᾶσαν διαταγὴν τοῦ ἀρχηγοῦ των, ἦτο τὸ κύριον προσὸν τῶν κακούργων ἐκείνων.

Ἐν τῷ ἅμα ἡ θύρα ὑπεχώρησεν εἰς τὴν βίαν, καὶ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν φοβερῶν κακούργων ἐφάνη ἀνὴρ τεσσαρακοντούτης καὶ ὡραία νεαρὰ γυνὴ ἀμφότεροι γονυπετεῖς καὶ προσευχομένοι πρὸ ἑνὸς λίκνου.

Εἰς τὸν αἰφνίδιον κρότον τῆς θύρας ὁ ἀνὴρ στρέψας πρὸς τὴν σύζυγόν του,

— Γυναῖκα, εἶπε, πρέπει ὅπως εἰμπορέσῃς νὰ σώσῃς τὸ παιδί! . . . Εἶνε, καθὼς γνωρίζεις, ἱερὰ παρακαταθήκη, τὴν ὁποίαν μᾶς ἐνεπιστεύθησαν. Ἂν ἀποθάνω ἐγώ, δὲν μὲ μέλει, αὐτὸ ὅμως πρέπει νὰ ζήσῃ! ...

—Μὰ τὴν πίστιν μου, ἀνέκραξεν ὁ Μαλκράφτ ἀγρίως μειδιῶν, αὐτοὶ πρέπει νὰ ἔχουν χρήματα, διότι βλέπω τὸ σπίτι καλὰ περιποιημένον . . . Καὶ ἐκεῖνο τὸ μικρὸ παιδί, τὸ ὁποῖον κοιμᾶται . . . Εἶνε υἱός σου, κύριε; . . .

— Ὄχι, ἀπήντησεν ὁ χωρικός.

— Ἄ! κατάλαβα . . . θὰ ἦνε ἐρωτοδουλειὰ κάποιας μεγάλης κυρίας, ἡ ὁποία σᾶς τὸ ἐνεπιστεύθη . . . καὶ θὰ ἦνε βέβαια καὶ μεγαλόδωρος.

— Παναγία μου! βοήθησέ μας, ἐψιθύρισεν ἡ γυνὴ κλίνουσα τὸ γόνυ πρὸ τῆς εἰκόνος.

— Ἂς τελειώσουν ἡ προσευχαίς, ἐφώνησεν ἀγρίως ὁ Μαλκφράτ, κτυπῶν τὸν πόδα. Ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας καὶ τοῦ στρατάρχου Ἀρμανιάκ, τοῦ ὁποίου εἶμαι ἀντιπρόσωπος, παραδώσατέ μας ἀμέσως τὰ χρήματά σας.

Ὁ χωρικὸς διηυθύνθη βραδέως εἴς τι κιβώτιον, τὸ ὁποῖον ἠνέῳξε.

— Παρ' τα, εἶπε ψυχρῶς.

Δύο τῶν συντρόφων τοῦ Μαλκράφτ ἐβύθισαν τὰς χεῖρας ἐντὸς τοῦ κιβωτίου καὶ ἐξήγαγον τρεῖς σάκκους πλήρεις χρημάτων.

— Πολὺ καλά! εἶπεν ὁ ἀρχιληστής. Τώρα θέλω καὶ αὐτὰ τὰ ὡραῖα σινδόνια . . . Εἶναι τόσος καιρὸς ὁποῦ ἔχω νὰ κοιμηθῶ εἰς σινδόνια . . . δροσερά, σὰν καὶ αὐτά . . .

Καί, χωρὶς ν' ἀναμείνῃ τὴν ἀπάντησιν, ἔλαβε τὰς σινδόνας.

— Τώρα, σύντεκνε, νὰ σοῦ 'πῶ καὶ ἕνα ἄλλο. . . ἡ γυναῖκά σου μοῦ φαίνεται 'σὰν νόστιμη . . .

Ἡ δυστυχὴς χωρικὴ ἐφρικίασεν, ἐνῷ ὁ σύζυγός της ἔγεινε κάτωχρος.

— Καὶ ἔπειτα ἐσὺ μοῦ φαίνεσαι πολὺ πρόστυχος διὰ νὰ ἔχῃς ἕνα τέτοιον θησαυρόν . . . καὶ ἐξ ἄλλου ἔχομεν καὶ ἀνάγκην ἀπὸ μίαν γυναῖκα, ἡ ὁποία νά μας ἑτοιμάζῃ τὸ φαγητόν μας καὶ νὰ ἐπιδιορθόνῃ τὰ φορέματά μας, καὶ νὰ ὁποῦ μᾶς παρουσιάσθῃ μία καλὴ εὐκαιρία . . . Λοιπὸν θά την πάρωμεν . . . τόσῳ τὸ καλλίτερον διὰ σέ . . . μένεις χῆρος . . .

Ἡ δυστυχὴς γυνὴ ἐσύρετο πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ ἀρχιληστοῦ, κράζουσα:

— Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! ἔλεος! . . . ἔλεος! . . .

— Ἔ! ἂς παύσουν αὐτά... Ἐμπρός!...

Ὁ χωρικὸς ἥρπασε πέλεκυν, ὅστις ἔκειτο χαμαὶ καὶ τὸν ὕψωσε κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ Μαλκράφτ· ἀλλ' ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ ἀφωπλίσθη.

— Ἀγαπητέ μου φίλε, εἶπεν ἀπαθῶς ὁ ἀρχιληστής, λησμονεῖς ὅτι διὰ ν' ἀποκτήσῃς τὸ δικαίωμα νὰ κτυπηθῇς μ' ἕνα ἱππότην, ὅπως εἶμαι ἐγώ, πρέπει νὰ ἦσαι καὶ σὺ ἱππότης. Θὰ ἴδῃς λοιπὸν ὅτι θά σε κάμω ἀμέσως ἱππότην . . . Γωτιέ, ἐξηκολούθησεν ἀποτεινόμενος πρὸς ἕνα τῶν συντρόφων του, ἄναψε μία καλὴν φωτιὰν καὶ βάλε νὰ καῇ καλὰ ἐκεῖνος ὁ σίδηρος . . . Θὰ τὸν κάμω ἐγὼ νὰ χορεύσῃ ὅπως πρέπει.

— Ὦ! κύριε! σᾶς ὁρκίζω εἰς τὸ ὄνομα τῆς μητρός σας! . . . εἶπεν ὀλολύζουσα ἡ δυστυχὴς χωρική.

— Δέν την ἐγνώρισα.

— Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ!

— Δὲν γνωρίζω κἀνένα Θεόν! ὁ σύζυγός σου πρέπει νὰ ἀποθάνῃ, διότι 'σήκωσε τὸ χέρι ἐναντίον μου. . . Καὶ ἔπειτα διατί παραπονεῖσαι; Εἶσαι νέα καὶ ὡραία, θὰ γίνῃς ἐρωμένη ἑνὸς ἱππότου, ἐνῷ ἂν μείνῃς ἐδῶ, θὰ ἦσαι δι' ὅλην σου τὴν ζωὴν ἀναγκασμένη νὰ ὑπηρετῇς ἕνα πτωχὸν καὶ ἀνόητον χωρικόν . . .

— Θεέ μου! Θεέ μου! ἀνέκραξεν ἡ ταλαίπωρος γυνή, πῶς ἀφίνεις νὰ ζοῦν εἰς τὸν κόσμον αὐτὰ τὰ θηρία;

Ὁ Μαλκράφτ ἐποίησε νεῦμα πρὸς τὸν Γωτιέ.

— Ὄχι . . . ὄχι . . . συγχωρήσατέ με! εἶμαι τρελλή! . . . Δὲν εἶσαι τόσῳ σκληρός, ὅσῳ θέλεις νὰ φανῇς. Ὅλα αὐτὰ τὰ κάμνεις διὰ νά με φοβίσῃς . . .

Καὶ ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἀρχιληστοῦ ὀλοφυρομένη καὶ κλαίουσα.

— Γωτιέ, εἶπεν ὁ Μαλκράφτ, εἶν' ἕτοιμος ὁ σίδηρος;

— Μάλιστα, ἀρχηγέ.

— Ἔ! τότε τί περιμένεις; Ἄρχισε τὸ ἔργον σου. Ἀλλὰ πρέπει νὰ γδύσῃς αὐτὸ τὸ κτῆνος.

Ἡ ταλαίπωρος γυνή, ἀκούσασα ταῦτα, ἠγέρθη καὶ ἔβαλε ὀξὺν στεναγμόν.

— Ἄθλιε! . . . Ἄθλιε! . . .

— Ὑγίαινε, ἀγαπητή μου γυναῖκα, εἶπε στενάζων ὁ χωρικός, ὑγίαινε! Πρόσεχε τὸν μικρόν μας Ὀλιβιέρον, ὁ ὁποῖος μίαν ἡμέραν, εἶμαι βέβαιος, θὰ μ' ἐκδικηθῇ! . . .

Εἶτα δέ, ἔξω φρενῶν γενόμενος, προὐχώρησε πρὸς τὸν Μαλκράφτ καὶ ἔπτυσεν αὐτὸν κατὰ πρόσωπον.

Φοβερὰ βλασφημία διέφυγε τῶν χειλέων τοῦ ἀρχηγοῦ.

— Ἐμπρός! Γωτιέ, ἐμπρός! . . .

Πάραυτα οἱ κακοῦργοι συνέλαβον τὸν δυστυχῆ χωρικόν, τὸν ἐξέδυσαν ἐντελῶς καὶ διὰ τοῦ ἀνημμένου σιδήρου ἔκαυσαν τὰς σάρκας του!

Ὁ δυστυχὴς ἐξέβαλλε φρικώδεις κραυγάς, ἡ δὲ ταλαίπωρος γυνὴ ἠγέρθη αὐτομάτως, ἔτεινε τοὺς βραχίονας πρὸς τὸν σύζυγόν της, ὡσεὶ θέλουσα νὰ ἐναγκαλισθῇ αὐτὸν δι' ἐσχάτην φοράν, ἀλλ' αἱ δυνάμεις της τὴν ἐγκατέλειψαν καὶ ἐπανέπεσεν . . .

Ἦτο νεκρά!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ παιδίον ἐξύπνησε καὶ βλέπον περὶ αὐτὸ ἀγνώστους μορφάς, ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

— Ἄ! εἶπεν ἀγρίως ὁ Μαλκράφτ, δὲν ἀγαπῶ τὰ παιδιὰ ποῦ κλαίουν! . . .

Καὶ ὕψωσε τὸ ξίφος του κατὰ τοῦ ἀθώου ἐκείνου πλάσματος!

Ἀλλὰ καλπασμοὶ ἵππων πολλῶν, διερχομένων ἐκ τῆς ὁδοῦ, καὶ ἄγριαι φωναὶ ἀνεχαίτισαν τὸν βραχίονα τοῦ δολοφόνου· αὐτοστιγμεὶ δὲ ἡ θύρα τῆς οἰκίας ἠνεῴ-

χθη καὶ εἰς προσωπιδοφόρος ἐπήδησεν ἐν αὐτῇ ὡς μαινόμενος.

— Ὀλιβιέρε! Ὀλιβιέρε!... Τὸν ἐφόνευσαν!...

Ὁ Μαλκράφτ ἠθέλησε νὰ ἐμποδίσῃ αὐτῷ τὴν εἴσοδον.

Ἀλλ' ὁ ἄγνωστος ἀντέστη διὰ τοῦ ξίφους του, ἐνῷ ἡ αἰφνιδία ἐμφάνισις πολλῶν χωροφυλάκων, ὁμοῦ εἰσερχομένων, ἐξέπληξε τοὺς κακούργους ἐκείνους, οἵτινες ἤρχισαν νὰ φεύγωσιν ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου.

Αἴφνης ὁ ἄγνωστος, ἰδὼν τὸ παιδίον:

— Ἄ! ἰδοὺ αὐτό!... ζῇ ἀκόμη, ἐφώνησε περιχαρής.

Εἶτα δέ, ῥίψας τὸ βλέμμα ἐπὶ τῶν δύο πτωμάτων, ἅτινα ἐκτάδην ἔκειντο ἐπὶ τῆς γῆς:

— Ἀναπαύθητε, ἐν εἰρήνῃ, εἶπεν, εὐγενῆ θύματα τῆς θηριωδίας ἀνθρωπομόρφων τεράτων!... Ὁ κύριός μου, ὁ δοὺξ τῆς Αὐρηλίας, θὰ σᾶς ἐκδικηθῇ!

Καί, λαβὼν τὸ πολύτιμον αὐτοῦ φορτίον, περιετύλιξεν αὐτὸ ἐντὸς τοῦ μανδύου του καὶ ἀπῆλθεν.

Ἕπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΓΑΤΟΣ

Διήγημα **Ἐδγάρδου Πόου**. Μετάφρ. *Ε. Ῥοΐδου.*

Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε προηγ. φύλλον

Εἰς τοιαύτην εὑρισκόμενος διάθεσιν ψυχῆς ἐκαθήμην νύκτα τινὰ παρὰ τὴν τράπεζαν εὐτελεστάτου καπηλείου, ὅτε ἐνόμισα ὅτι διακρίνω ἄντικρύ μου μέλανά τινα ὄγκον ἐπὶ γιγαντιαίου πίθου ῥακῆς, ἀποτελοῦντα τὸ σημαντικώτατον σκεῦος τῆς αἰθούσης. Πλησιάσας καὶ ψηλαφήσας αὐτὸν διὰ τῆς χειρὸς ἐπείσθην ὅτι ἦτο γάτος, μαῦρος καὶ μεγάλος τοὐλάχιστον ὅσον ὁ *Πλούτων*, ὁμοιάζων αὐτῷ καὶ κατὰ πάντα τὰ λοιπά, πλὴν μόνον ὅτι ὁ μὲν Πλούτων οὐδὲ μίαν εἶχε λευκὴν τρίχα, ἐνῷ ὁ προκείμενος ἔφερεν ἐπὶ τοῦ στήθους ἄσπρην τινὰ καὶ μεγάλην ἀκανονίστου σχήματος κηλῖδα.

Εὐθὺς ἅμα τὸν ἤγγισα, ὁ γάτος ἠγέρθη, ἐχασμήθη, ἔτριψε τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν χεῖρά μου καὶ ἐφάνη ὑπερευχαριστούμενος ἐκ τῶν θωπειῶν μου. Ἐγὼ δὲ πεισθεὶς ὅτι ἀδύνατον ἦτο νὰ εὕρω ἀξιολογώτερον τούτου διάδοχον τοῦ Πλούτωνος, ἔσπευσα νὰ προτείνω εἰς τὸν καταστηματάρχην νὰ μοὶ τὸν παραχωρήσῃ ἐπὶ δικαίᾳ ἀμοιβῇ, ἀλλ' οὗτος μοὶ ἀπήντησεν ὅτι οὔτε ἰδικός του ἦτο, οὔτε ἐγνώριζε πόθεν ἤρχετο ὁ γάτος, ἤμην δὲ κύριος νὰ τὸν λάβω, ἀφοῦ τόσον πολὺ μοὶ ἀρέσκει.

Ὅτε ἠγέρθην ν' ἀναχωρήσω, τὸ ζῶον ἐφάνη ὀρεγόμενον νὰ μὲ συνοδεύσῃ, καὶ πράγματι μὲ ἠκολούθησεν ὡς κύων, τρίβων ἐκ διαλειμμάτων τὴν κεφαλὴν εἰς τὰς κνήμας μου. Ἅμα ἐφθάσαμεν εἰς τὴν οἰκίαν, εἰσῆλθεν ἐκεῖ ὡς οἰκοδεσπότης, ἀπὸ δὲ τῆς ἐπιούσης κατέστη στενὸς φίλος τῆς συζύγου μου. Ἀλλ' αἱ ἐλπίδες, ὑφ' ὧν κατειχόμην παραλαμβάνων αὐτόν, οὐδόλως ἐπληρώθησαν. Τὸ πτωχὸν ζῶον ἀντὶ συμπαθείας μοὶ ἐνέπνευσε μετ' ὀλίγον ἀκατανίκητον ἀπέχθειαν, ὅσον δὲ περισσότερον μὲ ἠγάπα, τοσούτῳ μᾶλλον ἀπεστρεφόμην αὐτό. Αἴσθημά τι ἐντροπῆς ἐκ τῆς ἀναμνήσεως τῆς πρὸς τὸν Πλούτωνα διαγωγῆς μου μ' ἐκώλυε νὰ κακοποιήσω τὸν διάδοχον αὐτοῦ, ἀλλ' ἡ ἀντιπάθειά μου ἐκορυφώθη βαθμηδὸν καὶ ἀνεπαισθήτως εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε τὸν ἀπέφευγα μετὰ φρίκης καὶ σχεδὸν μετὰ τρόμου, πρὸ πάντων, ἀφοῦ ἀνεκάλυψα ὅτι, ὅπως ὁ Πλούτων, ἦτο κἀκεῖνος μονόφθαλμος.

Τὸ ἀληθῶς παράδοξον εἶναι, ὅτι ἡ πρὸς ἐμὲ τρυφερότης τοῦ γάτου συνηύξανε κατ' ἀκριβῆ ἀναλογίαν τῆς πρὸς αὐτὸν ἀποστροφῆς μου. Ὅπου δήποτε καὶ ἂν μετέβαινον μὲ ἠκολούθει· ὁσάκις ἐκαθήμην κατεκλίνετο παρὰ τοὺς πόδας μου ἢ ἐπήδα ἐπὶ τῶν γονάτων μου, ἂν δὲ ἠγειρόμην, ἀνερρίχᾶτο διὰ τῶν ὀνύχων ἐπὶ τῶν ὤμων μου καὶ ἐπέμενε νὰ μένῃ ἐκεῖ. Κατὰ τὰς στιγμὰς ταύτας πολλάκις ὡρέχθην νὰ τὸν πνίξω· τοῦτο ὅμως δὲν ἔπραττον κωλυόμενος οὐ μόνον ἐκ τῆς ἀναμνήσεως τοῦ πρώτου μου κακουργήματος, ἀλλὰ καὶ.... πρέπει νὰ τὸ εἴπω, διότι τὸν ἐφοβούμην. Ἔτι μᾶλλον αἰσχύνομαι νὰ ὁμολογήσω τίς ἦτο τοῦ τοιούτου φόβου μου ἡ αἰτία· καὶ τοῦτο ὅμως πρέπει νὰ ἐξομολογηθῶ, ὅσον καὶ ἂν φαίνεται παιδαριῶδες καὶ χιμαιρικόν. Ἡ σύζυγός μου εἶχεν ἐπιστήσει πολλάκις τὴν προσοχήν μου εἰς τὸ σχῆμα τῆς λευκῆς κηλῖδος, ἧς ἐμνημόνευσα ἤδη, ὡς τῆς μόνης μεταξὺ τοῦ ζώου τούτου καὶ τοῦ Πλούτωνος διαφορᾶς. Ὁ ἀναγνώστης ἐνθυμεῖται βεβαίως, ὅτι ἡ κηλὶς αὕτη ἦτο ἐξ ἀρχῆς μὲν μεγάλη, ἀλλ' οὐδὲν εἶχε σχῆμα ἀκριβές, προϊόντος ὅμως τοῦ χρόνου, βραδύτατα καὶ διὰ παραλλαγμῶν ἀνεπαισθήτων, τὰς ὁποίας ἐπὶ πολὺ ἠγωνίσθην νὰ θεωρήσω ὡς προϊὸν ὀπτικῆς ἀπάτης, ἡ κηλὶς αὕτη ἀπέκτησε σχῆμα πολὺ μᾶλλον ὡρισμένον· ἤδη δὲ παρίστανεν ἀκριβῶς ἀντικείμενον τὸ ὁποῖον τρέμω νὰ ὀνομάσω. Τοῦτο πρὸ πάντων τὸ φρικῶδες ἴνδαλμα ἐκορύφονε τὴν πρὸς τὸ ζῶον ἀποστροφήν μου καὶ τὸν ἄσβεστον πόθον νὰ τὸ ἐξοντώσω, τὸ ὁποῖον δὲν ἐτόλμων ἐκ φόβου νὰ ἱκανοποιήσω. Ἀλλ' ἐν τῇ συγχύσει μου παρέλειψα νὰ εἴπω τί τέλος πάντων παρίστανεν ἡ ἐπὶ ταῦ στήθους τοῦ γάτου λευκὴ κηλίς. Αὕτη ἦτο πιστὴ καὶ ἀκριβὴς εἰκὼν ἀγχόνης!... τῆς ἀγχόνης εἰς ἣν θὰ κρεμασθῶ αὔριον ὑπὸ τοῦ δημίου!

Ἡ δυστυχία μου ὑπερέβαινε τὰ ὅρια τοῦ πιστευτοῦ. Ἄλογον ζῶον ἦρκει νὰ καταστήσῃ ἐμέ, τὸν κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν τοῦ Θεοῦ πλασθέντα, τὸν ἀθλιέστατον τῶν ἀνθρώπων. Οὔτε ὕπνον εἶχον πλέον οὔτε στιγμὴν ἡσυχίας. Τὴν μὲν ἡμέραν μὲ ἠκολούθει κατὰ πόδας, πλειστάκις δὲ ἐξυπνῶν τὴν νύκτα ᾐσθανόμην τὴν ὑγρὰν αὐτοῦ πνοὴν ἐπὶ τοῦ προσώπου μου ἢ ὁλόκληρον τὸ ζῶον ἐπικαθήμενον τοῦ στήθους μου ὡς ἐφιάλτης.

Ὑπὸ τὸ κράτος τοιούτων βασάνων ἔχασα βαθμηδὸν τὸν ὀλίγον νοῦν ὅστις μοὶ ἀπέμενε. Διαλογισμοὶ ἀπαίσιοι καὶ μόνον τοιοῦτοι κατεῖχον τὰς φρένας μου νυχθημερόν· ἡ συνήθης μου σκυθρωπότης καὶ μελαγχολία προέβησαν μέχρι μίσους ὁλοκλήρου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἡ δὲ ταλαίπωρος σύζυγός μου, τῆς ὁποίας δὲν εἶχεν ὅρια ἡ πραότης καὶ ἡ ὑπομονή, ἦτο τὸ θῦμα τῶν καθημερινῶν ἐκρήξεων τῆς καταλαβούσης με πανδαμάτορος μανίας. Ἡμέραν τινὰ ἔτυχεν ἡ δυστυχὴς νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ καταβαίνοντα νὰ λάβω ξύλα εἰς τὸ ὑπόγειον τῆς ἠρειπωμένης οἰκίας, ὅπου εἶχε περιορίσει ἡμᾶς ἡ πενία. Δυστυχῶς συνηκολούθησεν ἡμᾶς καὶ ὁ γάτος, ὅστις προστριβόμενος θωπευτικῶς εἰς τὴν κνήμην μου μ' ἔκαμε νὰ ὀλισθήσω καὶ παρ' ὀλίγον νὰ κρημνισθῶ ἀπὸ τῶν βαθμίδων τῆς καταρρεούσης κλίμακος τοῦ ὑπογείου. Ὁ παροξυσμὸς τῆς ὀργῆς μου κατίσχυσε τότε τοῦ δεισιδαίμονος φόβου, τὸν ὁποῖον μοὶ ἐπροξένει τὸ κατηραμένον ἐκεῖνο ζῶον. Ὑψώσας τὸν πέλεκυν, ὃν ἔτυχε νὰ κρατῶ, ἔσπευσα νὰ καταφέρω κατ' αὐτοῦ πληγήν, ἥτις θ' ἀπέβαινε βεβαίως θανατηφόρος, ἂν ἡ σύζυγός μου δὲν ἐπρόφθανε νὰ κρατήσῃ τὸν βραχίονά μου. Ἡ τοιαύτη παρέμβασις μὲ μετέβαλεν ἀπὸ ἀνθρώπου εἰς θηρίον. Ἀπαλλάξας τὸν βραχίονά μου ἀπὸ τῶν χειρῶν αὐτῆς ὕψωσα καὶ πάλιν τὸν πέλεκυν καὶ ἐνέπηξα αὐτὸν ὁλόκληρον εἰς τὸ κρανίον τῆς ἀθλίας. Ὁ θάνατος ἐπῆλθεν ἀκαριαῖος καὶ οὐδὲ στεναγμὸν ἐπρόφθασε νὰ ἐκπέμψῃ.

Εὐθὺς μετὰ τὸ κατόρθωμά μου ἐνόησα ὅτι ἔπρεπε διὰ παντὸς τρόπου ν' ἀποκρύψω ἢ ν' ἀποκομίσω τὸ πτῶμα. Ἀπολύτως ὅμως ἀδύνατον ἦτο νὰ ἐξαγάγω αὐτό, ἔστω καὶ διὰ νυκτός, ἐκ τῆς οἰκίας ἄνευ κινδύνου νὰ φωραθῶ ὑπὸ τῶν γειτόνων. Ἐν ἀρχῇ διενοήθην νὰ καύσω αὐτό, ἀφοῦ τὸ κατακόψω εἰς μικρὰ τεμάχια, εὐθὺς ὅμως, ἔπειτα ἐσκέφθην, ὅτι κάλλιον ἦτο νὰ τὸ θάψω, ὀρύσσων λάκκον ἐν τῷ ὑπογείῳ ἢ νὰ καρφώσω αὐτὸ ἐντὸς κιβωτίου καὶ νὰ τὸ ἀποστείλω διὰ τοῦ σιδηροδρόμου ὡς σύνηθες ἐμπόρευμα εἰς ἀνύπαρκτον παραλήπτην. Πάντων ὅμως τούτων ἀσφαλέστερον ἐθεώρησα ἐπὶ τέλους νὰ κτίσω τὸ πτῶμα εἰς τὸν τοῖχον, ὡς εἶχον ἀκούσει ὅτι ἔπραττον οἱ καλόγηροι τῶν μέσων χρόνων. Πρὸς τοιοῦτον σκοπὸν ἐφαίνετο καταλληλότατον κοίλωμά τι ἐν τῇ γωνίᾳ τοῦ ὑπογείου, χρησιμεῦσαν ἄλλοτε ὡς κάμινος, καὶ ἔπειτα φραχθὲν καὶ ἐπιχρισθέν, ὡς καὶ οἱ ἄλλοι τοῖχοι, διὰ χονδροειδοῦς τινος κονιάματος, μαλακοῦ καὶ πολλαχοῦ διερρηγμένου ἐκ τῆς ὑγρασίας. Εὔκολον λοιπὸν ἐφαίνετο ν' ἀφαιρέσω πλίνθους τινάς, νὰ εἰσαγάγω τὸ πτῶμα εἰς τὴν πρώην ἑστίαν καὶ ἔπειτα νὰ κτίσω καὶ νὰ ἐπιχρίσω πάλιν τὸν τοῖχον, εἰς τρόπον ὥστε οὐδ' ἴχνος ν' ἀπομείνῃ τῆς τοιαύτης ἐργασίας.

Ὁ ὑπολογισμός μου εὑρέθη ἀκριβής. Ἐξαγαγὼν ἱκανὰς πλίνθους διά τινος λατομικῆς σφύρας ἐστήριξα τὸ πτῶμα ὄρθιον εἰς τὸν ἐσωτερικὸν τοῖχον καὶ ἐτοποθέτησα πάλιν τὰς πλίνθους ὅπως εἶχον πρίν. Προμηθευθεὶς ἔπειτα ἄσβεστον, ἄμμον καὶ ὀλίγον ἔριον παρεσκεύασα κονίαμα κατ'

οὐδὲν διαφέρον τοῦ παλαιοῦ καὶ ἐκάλυψα δι' αὐτοῦ ἐπιμελῶς τὸ νεόκτιστον τειχίον. Ἡ χαρά μου ὑπῆρξεν ἀπερίγραπτος ὅτε, μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐργασίας, ἐπείσθην ὅτι οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἀπέμενεν ἴχνος ἐνοχοποιητικόν, πρὸ πάντων ἀφοῦ ἀπεκόμισα πάντα τὰ συντρίμματα καὶ ἐσάρωσα τὸ ἔδαφος μετὰ προσοχῆς.

Πρώτη μου ἔπειτα φροντὶς ἦτο ν' ἀναζητήσω τὸν παραίτιον τῆς συμφορᾶς, τὸν γάτον δηλ., τὸν ὁποῖον τὴν φορὰν ταύτην εἶχον ἀκλόνητον ἀπόφασιν νὰ θανατώσω. Οὐδαμοῦ ὅμως ἠδυνήθην ν' ἀνεύρω αὐτόν. Τὸ πανοῦργον ζῶον φοβηθέν, ὡς φαίνεται, ὅτε μὲ εἶδε θυμωμένον ἔκρυνε πρέπον νὰ κρυβῇ μέχρις οὗ παρέλθῃ ἡ ὀργή. Ἀδύνατον μοὶ εἶναι νὰ ἐκφράσω τὴν ἀνακούφισιν καὶ τὴν μακαριότητα, ἣν ἠσθάνθην ἐκ τῆς ἀπουσίας του. Ἡ νὺξ παρῆλθεν ὁλόκληρος χωρὶς νὰ φανῇ. Ἀναγκάζομαι δὲ νὰ ὁμολογήσω, ὅτι ἀπὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ βδελυροῦ ζώου εἰς τὴν οἰκίαν, ἡ νὺξ ἐκείνη ὑπῆρξεν ἡ πρώτη καθ' ἣν κατώρθωσα νὰ κοιμηθῶ· νὰ κοιμηθῶ ἀφοῦ ἐφόνευσα καὶ ἔκτισα εἰς τὸν τοῖχον τὴν γυναῖκά μου!

Ἡ ἐπιοῦσα καὶ ἡ μετ' αὐτὴν ἡμέρα παρῆλθον κἀκεῖναι χωρὶς νὰ μεταΐδω τὸν γάτον. Ἔκτοτε ἤρχισα ν' ἀναπνέω ἐλευθέρως, ὡς ἄνθρωπος ἐλευθερωθεὶς ἀπὸ ἀφορήτου ζυγοῦ, ἐλπίζων ὅτι τὸ τέρας ἐκεῖνο μὲ ἀπήλλαξε διὰ παντὸς τῆς παρουσίας του. Ἡ εὐτυχία μου ἦτο ἀπερίγραπτος· οὐδὲ κἂν μὲ ἀνησύχουν πολὺ αἱ συνέπειαι τοῦ κακουργήματός μου. Ἡ ἀστυνομία προέβη τῇ ἀληθείᾳ εἴς τινας ἄνευ ἀποτελέσματος ἀνακρίσεις, ἔμελλε δὲ νὰ προβῇ καὶ εἰς κατ' οἶκον ἔρευναν· ἐκ ταύτης ὅμως οὐδὲν εἶχον νὰ φοβηθῶ μετὰ τὰς ληφθείσας προφυλάξεις, ὥστε ἐθεώρουν τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν μακαριότητά μου ἐντελῶς ἀσφαλισθείσας.

Τὴν τετάρτην ἐν τούτοις μετὰ τὸν φόνον ἡμέραν, μ' ἐπεσκέφθη ὁ ἀστυνόμος μετὰ πέντε κλητήρων, οἵτινες ἠρεύνησαν πᾶσαν γωνίαν τῆς οἰκίας μετὰ πλείστης προσοχῆς καὶ λεπτομερείας. Μετὰ ταῦτα κατέβησαν καὶ εἰς τὴν ὑπόγειον ἀποθήκην παραλαβόντες με ὡς ὁδηγόν. Ἡ πεποίθησίς μου εἰς τὸ ἄδυτον τῆς κρύπτης ὅπου ἔκειτο τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματος, ἦτο τοιαύτη, ὥστε οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἠσθανόμην στενοχωρίαν. Τὸ πρόσωπόν μου ἦτο ἱλαρὸν καὶ οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας κανονικοὶ ὡς ἀθῴου παιδίου, ἐνῷ περιέτρεχον ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τὸ ὑπόγειον ἡσύχως διαλεγόμενος μετὰ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς ἐξουσίας. Οὗτοι, οὐδὲν ὕποπτον ἀνευρόντες, ἡτοιμάζοντο ἤδη νὰ μὲ ἀποχαιρετήσωσι. Ἡ χαρά μου ἦτο τοσαύτη, ὥστε ἐν τῇ ὁρμῇ αὐτῆς ἠσθάνθην τὴν ἀνάγκην νὰ καταστήσω πληρέστερον τὸν θρίαμβον καὶ τὴν ἀθῳότητά μου ἔτι ἐναργεστέραν ἀνακράζων: «Κύριοι χαίρω ὅτι ἠδυνήθην νὰ διασκεδάσω πᾶσαν ὑμῶν ὑποψίαν. Ἡ οἰκία αὕτη, καίτοι παλαιά, εἶναι καλοκτισμένη καὶ εἰς τοὺς τοίχους αὐτῆς οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ὑπάρχει χάσμα». Ταῦτα λέγων ἐκτύπων τοὺς τοίχους τούτους πρὸς δεξιὰν καὶ ἀριστερὰν καὶ ἐν τῇ παραφορᾷ τοῦ θριάμβου μου καὶ εἰς αὐτὸ τὸ μέρος, ὄπισθεν τοῦ ὁποίου εἶχον κρύψει τὸ πτῶμα τοῦ θύματός μου. Ἀκούσατε ὅμως καὶ τί συνέβη. Πρὶν ἔτι παύσῃ ἀντηχῶν ὁ τελευταῖος ἐπὶ τοῦ τοίχου κτύπος ἠκούσθη οἱονεὶ ὡς ἀπάντησις εἰς τοῦτον φωνή τις ὡς ἐκ βαράθρου ἐξερχομένη. Ἐν ἀρχῇ ὠμυίαζε γόον ὑπόκωφον καὶ διακεκομένον ὀδυρομένου παιδίου, βαθμηδὸν ὅμως ὠγκώθη ἐκ κραυγὴν ἠχηρὰν καὶ ὀξεῖαν, μετέχουσαν ἐπικλήσεως βοηθείας ἀγωνιῶντος ἀνθρώπου καὶ ὠρυγῆς ὠργισμένου θηρίου.

Δὲν ἐπιχειρῶ νὰ περιγράψω τὸ εἶδος καὶ τὸ μέγεθος τοῦ καταλαβόντος με τρόμου. Τὰ γόνατά μου ἐλύθησαν καὶ μόλις ἔφθασα νὰ στηριχθῶ ἐπὶ τοῦ ἀντικρὺ τοίχου. Οἱ ἑτοιμαζόμενοι ἤδη ν' ἀναβῶσι τὴν κλίμακα ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι ἔμειναν κἀκεῖνοι ἀκίνητοι καὶ ἐμβρόντητοι ἐκ τῆς φρίκης· μετά τινα ὅμως δευτερόλεπτα οἱ δώδεκα αὐτῶν στιβαροὶ βραχίονες εἰργάζοντο πυρετωδῶς νὰ διαρρήξωσι τὸ τειχίον, οὗ ἡ κατάπτωσις ἀπεκάλυψε τὸ πτῶμα ὅζον ἤδη καὶ ἐρρυπωμένον ἐξ αἵματος πεπηγότος. Ἐπὶ δὲ τοῦ ὤμου αὐτοῦ ἐπεκάθητο, ἀγρίως ὠρυόμενον καὶ τόξεῦον σπινθῆρας ἐκ τοῦ μόνου ὀφθαλμοῦ του τὸ βδελυρὸν θηρίον, τὸ ὁποῖον μὲ εἶχε καταστήσει φονέα καὶ παρέδιδεν ἤδη τὴν κεφαλήν μου εἰς τὸν δήμιον. Ἐν τῇ βίᾳ καὶ τῇ ταραχῇ μου εἶχον κλείσει ὡς φαίνεται, καὶ τὸν γάτον μετὰ τοῦ πτώματος τῆς γυναικός μου.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Πόσον εἶσθε ὠχρός! εἶπε τῷ Σχικῷ.

— Ναί, εἶπεν οὗτος, αἱ τελευταῖαι στιγμαὶ τοῦ δυστυχοῦς τούτου μὲ συνεκίνησαν.

— Λοιπόν, ἀπέθανεν; ἠρώτησεν ὁ Γορανφλότος.

— Ὑπάρχουσι λόγοι πείθοντες, ἀπεκρίθη ὁ Σχικώ.

— Καὶ ὅμως πρὸ ὀλίγου ἦτο τόσον καλά.

— Κάλλιστα. Ἠθέλησε νὰ φάγῃ πράγματα δύσπεπτα καί, ὡς ὁ Ἀνακρέων ἀπέθανε, διότι δὲν ἠδυνήθη νὰ καταπίῃ.

— Ὦ! ὦ! εἶπεν ὁ Γορανφλότος, ὁ φαῦλος ἤθελε νὰ μὲ πνίξῃ, ἐκκλησιαστικὸν ἄνθρωπον, καὶ τῷ ἔφερε δυστυχίαν.

— Συγχωρήσατέ τον, κουμπάρε, εἶσθε χριστιανός.

— Τὸν συγχωρῶ, εἶπεν ὁ Γορανφλότος, μόλονότι μ' ἐφόβισε πολύ.

— Δὲν ἀρκεῖ, εἶπεν ὁ Σχικώ, πρέπει ν' ἀνάψητε κηρὸν καὶ νὰ ψιθυρίσητέ τινας εὐχὰς πλησίον τοῦ νεκροῦ.

— Διατί;

Οἱ ἀναγνῶσται ἡμῶν ἐνθυμοῦνται, ὅτι αὕτη ἦτο ἡ συνήθης λέξις τοῦ μοναχοῦ.

— Πῶς, διατί; Ἵνα μὴ συλληφθῆτε καὶ φυλακισθῆτε ὡς φονεύς.

— Ἐγώ! φονεὺς τοῦ ἀνθρώπου τούτου! ἀστεΐζεσθε· αὐτὸς ἤθελε νά με πνίξῃ.

— Πραγματικῶς. Ἕνεκεν ὅμως τῆς ἀποτυχίας του· ἡ ὀργὴ ἐτάραξε τὸ αἷμά του, αἱματοφόρον τι ἄγγεῖον θὰ ἐθραύσθη εἰς τὸ στῆθός του καὶ καλὴν νύκτα. Ὅπως δήποτε ὅμως, βλέπετε, Γορανφλότε, ὅτι σεῖς εἶσθε ὁ αἴτιος τοῦ θανάτου του! Αἴτιος ἀκούσιος, ἀληθῶς, ἀλλ' ἀδιάφορον. Μέχρις οὗ ἀποδειχθῇ ἡ ἀθωότης σας, δύνανται νὰ σᾶς βασανίσωσι.

— Νομίζω, ὅτι ἔχετε δίκαιον, κύριε Σχικώ, εἶπεν ὁ μοναχός.

— Τόσῳ δὲ μᾶλλον ἔχω δίκαιον, ὅσῳ εἰς ταύτην τὴν καλὴν πόλιν τῆς Λυὼν ὑπάρχει ἐπισκοπικὸς ἐπίτροπος πολὺ τραχύς.

— Ἰησοῦ Χριστέ! ἐψιθύρισεν ὁ μοναχός.

Πράξατε, λοιπόν, ὅ,τι σᾶς λέγω, κουμπάρε.

— Τί πρέπει νὰ πράξω;

— Τοποθετήθητε ἐνταῦθα, ἀπαγγείλατε ἐν κατανύξει ὅσας ἠξεύρετε καὶ δὲν ἠξεύρετε προσευχὰς καί, ἅμα τῇ ἑσπέρᾳ, ὅτε θὰ εἶσθε μόνος, ἐξέλθετε τοῦ ξενοδοχείου, σπεύδοντες βραδέως. Γινώσκετε τὸ εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ ἐργαστήριον τοῦ πεταλωτοῦ;

— Βεβαίως· ἐκεῖ προσέκρουσα τὴν χθεσινὴν ἑσπέραν, εἶπεν ὁ Γορανφλότος, δεικνύων τὸν ἐκ τοῦ κτυπήματος μελανωπὸν ὀφθαλμόν του.

— Προσφιλὴς ἀνάμνησις. Λοιπόν, θὰ φροντίσω, ὅπως ἐπανεύρητε ἐκεῖ τὸν ἵππον σας· ἐννοεῖτε; Θὰ ἱππεύσητε, χωρὶς εἰς οὐδένα νὰ παράσχητε ἐξηγήσεις· ἔπειτα, ὅσον καὶ ἂν φοβεῖσθε, θὰ λάβητε τὴν πρὸς τοὺς Παρισίους ἄγουσαν· εἰς Βιλνέβην-λὲ-Ροὰ θὰ πωλήσητε τὸν ἵππον σας καὶ θ' ἀναλάβητε τὸν Πανοῦργον.

— Ἀ! τὸν ἀγαθόν μου Πανοῦργον! θὰ εἶμαι εὐτυχὴς νά τον ἐπανίδω, διότι τὸν ἀγαπῶ. Ἀλλὰ πῶς θὰ συντηρηθῶ ἕως ἐκεῖ; προσέθεσεν ὁ μοναχὸς μὲ ὕφος κλαυθμηρόν.

— Ὅταν δίδω, δίδω, εἶπεν ὁ Σχικώ, καὶ δὲν ἀφίνω τοὺς φίλους μου νὰ ἐπαιτῶσιν, ὡς πράττουσιν εἰς τὸ μοναστήριον τῆς Ἁγίας Γενοβέφας. Λάβετε.

Ὁ Σχικὼ ἐξήγαγε τοῦ θυλακίου του δρᾶκα σκούδων, τὰ ὁποῖα ἔθεσεν ἐπὶ τῆς εὐρείας παλάμης τοῦ μοναχοῦ.

— Γενναῖε ἄνερ! εἶπεν ὁ Γορανφλότος συγκεκινημένος μέχρι δακρύων· ἄφετέ με νὰ μείνω μαζύ σας εἰς τὴν Λυών, ἥτις εἶναι ἡ δευτέρα πρωτεύουσα τοῦ βασιλείου καὶ πόλις φιλόξενος.

— Ἐννόησον ὅμως τοῦτο, τριπλοῦν κτῆνος! δὲν θὰ μείνω ἐδῶ, ἀναχωρῶ, ἀλλὰ τόσον ταχέως, ὥστε δὲν σὲ ὑποχρεῶ νά με ἀκολουθήσῃς.

— Γεννηθήτω τὸ θέλημά σας, κύριε Σχικώ, εἶπεν ὁ Γορανφλότος ἐν αὐταπαρνήσει.

— Δόξα τῷ Θεῷ! εἶπεν ὁ Σχικώ· ἔτσι σὲ θέλω, κουμπάρε.

Ἐνεκατέστησε δὲ τὸν μοναχὸν παρὰ τὴν κλίνην τοῦ νεκροῦ, κατῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ξενοδόχου καὶ λαβὼν αὐτὸν κατ' ἰδίαν:

— Κύριε Βερνουλλιέτε, τῷ εἶπε, χωρὶς νὰ το ἐννοήσητε, συνέβη γεγονὸς σπουδαῖον εἰς τὴν οἰκίαν σας.

— Μπᾶ! εἶπεν ὁ ξενοδόχος ἐκπεπληγμένος, τί συνέβη;

— Ἐκεῖνος ὁ λυσσασμένος βασιλόφρων, ὁ ὑβριστὴς τῆς θρησκείας, ὁ μισητὸς φίλος τῶν Οὐγονότων...

— Αἴ λοιπόν;

— Ἐδέχθη τὴν πρωΐαν τῆς σήμερον ἕνα ἀπεσταλμένον ἐκ Ρώμης.

— Τὸ ἠξεύρω, ἀφοῦ ἐγὼ σᾶς τὸ εἶπον.

— Ὁ ἅγιος πατὴρ ἡμῶν, ὁ Πάπας, ὅστις ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς ἀπονομῆς τῆς δικαιοσύνης ἐπὶ τῆς γῆς, ἔστειλεν αὐτὸν ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν συνωμότην, ἀλλ' οὗτος, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, δὲν ὑπώπτευε τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεως.

— Καὶ τίς ἦτο ὁ σκοπός;

— Ὑπάγετε εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ξένου σας, κὺρ Βερνουλλιέτε, ἐγείρατε ὀλίγον τὸ κάλυμμα τῆς κλίνης του, παρατηρήσατε αὐτὸν περὶ τὸν λαιμὸν καὶ θὰ τὸν μάθητε.

— Μὲ τρομάζετε.

— Δὲν σᾶς λέγω περισσότερον. Ἡ τοιαύτη πρᾶξις δικαιοσύνης ἐξετελέσθη εἰς τὸν οἶκόν σας, κὺρ Βερνουλλιέτε. Ὁ πάπας περιεποίησεν ὑμῖν μεγίστην τιμήν.

Μετὰ τοῦτο, ὁ Σχικὼ ἔθεσεν εἰς τὴν χεῖρα τοῦ ξενοδόχου δέκα σκοῦδα καὶ ἔσπευσεν εἰς τὸ ἱπποστάσιον, ὁπόθεν παρέλαβε τοὺς δύο ἵππους.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, ὁ ξενοδόχος ἀνῆλθε τὴν κλίμακα ταχὺς ὡς πτηνὸν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Νικολάου Δαυΐδ, ὅπου εὗρε τὸν Γορανφλότον, προσευχόμενον.

Πλησιάσας δ' εἰς τὴν κλίνην καὶ ἀνεγείρας τὸ κάλυμμα αὐτῆς, παρετήρησε τὸ ἐπὶ τοῦ ξένου τραῦμα, ἐρυθρὸν ἔτι, ἐνῷ τὸ σῶμά του ἦτο ἤδη ψυχρόν.

— Οὕτως ἂς ἀποθάνωσι πάντες οἱ ἐχθροὶ τῆς θρησκείας! εἶπε, ποιῶν νεῦμα συνεννοήσεως πρὸς τὸν Γορανφλότον.

— Ἀμήν! ἀπήντησεν ὁ μοναχός.

Τὰ γεγονότα ταῦτα συνέβαινον περίπου καθ' ὃν χρόνον ὁ Βουσὺ ἀπέδιδε τὴν Ἄρτεμιν δὲ Μεριδὸρ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ γέροντος βαρόνου, ὅστις ἐπίστευεν αὐτὴν νεκράν.

ΛΑ'

Τίνι τρόπῳ ὁ δοὺξ δ' Ἀνζοῦ ἔμαθεν ὅτι ἡ Ἄρτεμις δὲ Μεριδὸρ δὲν εἶχεν ἀποθάνει.

Ἐνῷ τ' ἀνωτέρω γεγονότα συνέβαινον, προσήγγισαν αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τοῦ Ἀπριλίου.

Οἱ τοῖχοι τῆς μεγάλης μητροπόλεως τῆς Σάρτρης ἦσαν ἔσωθεν κεκαλυμμένοι διὰ λευκοῦ ὑφάσματος, κατὰ δὲ τὸ μῆκος τῶν κιόνων δράγματα φύλλων, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἀκόμη, ἕνεκα τῆς ὥρας τοῦ ἔτους, σπάνια, ἀντεκαθίστων τὰ λείποντα ἄνθη.

Ὁ βασιλεύς, γυμνόπους, ὡς εἶχεν ἔλθει ἀπὸ τῆς πύλης τῆς Σάρτρης, ἵστατο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ προναοῦ, παρατηρῶν ἐνίοτε ἐὰν πάντες οἱ αὐλικοὶ καὶ οἱ φίλοι του ἦσαν παρόντες. Τινὲς ὅμως τούτων, πληγωθέντες τοὺς πόδας, ἕνεκα τοῦ ἀνωμάλου καὶ σκληροῦ ἐδάφους τῶν ὁδῶν, εἶχον ὑποδηθῆ, ἕτεροι δέ, πεινάσαντες ἢ κουρασθέντες, ἀνεπαύοντο ἢ ἔτρωγον εἰς τὰ καθ' ὁδὸν ὑπάρχοντα ξενοδοχεῖα, ἐν οἷς λαθραίως εἰσέδυσαν, καὶ μόνον ὀλίγοι εἶχον λάβει τὸ θάρρος νὰ παραμένωσιν ἐπὶ τῶν ὑγρῶν πλακῶν τῆς ἐκκλησίας μὲ τὰς κνήμας γυμνὰς ὑπὸ τὸν μακρὸν μανδύαν τῶν μετανοούντων.

Ἐτελεῖτο θρησκευτικὴ δέησις ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ δοθῇ διάδοχος εἰς τὸν θρόνον τῆς Γαλλίας· οἱ δύο χιτῶνες τῆς Παναγίας, τῶν ὁποίων, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν ὑπ' αὐτῶν γενομένων πλείστων θαυμάτων, δὲν ἠδύνατο ν' ἀμφισβητηθῇ ἡ παραγωγικὴ δύναμις, εἶχον ἐξαχθῆ τῆς χρυσῆς πυξίδος, ὁ δ' ἐν πλήθει συρρεύσας λαὸς προσέκλινεν ἐνώπιον τῶν ἀπὸ τοῦ βωμοῦ ἐξακοντισθεισῶν πυρίνων ἀκτίνων, ὅτε ἐξήχθησαν οἱ χιτῶνες.

Ὁ Ἑρρίκος Γ' κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς σιγῆς, ἤκουσε παράδοξον θόρυβον ὡς ἀποπνιγομένου γέλωτος, καθ' ἕξιν δ' ἀνεζήτησε τὸν Σχικώ, διότι τῷ ἐφάνη, ὅτι μόνος οὗτος θὰ εἶχε τὴν τόλμην νὰ γελάσῃ ἐν τοιαύτῃ στιγμῇ.

Οὐχ ἧττον, δὲν ἦτο ὁ Σχικώ, ὁ γελάσας εἰς τὴν θέαν τῶν δύο χιτώνων, διότι ἦτο ἀπών, ὅπερ ἐλύπει μεγάλως τὸν βασιλέα, ὅστις, ὡς ἐνθυμούμεθα, εἶχεν αἰφνιδίως ἀπολέσει αὐτὸν ἐτὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ Φονταινεβλώ, χωρὶς νὰ μαθῇ τι πλέον περὶ αὐτοῦ. Ὁ γελάσας ἦτο ἱππεύς, τὸν ὁποῖον ὁ εἰσέτι ἀχνίζων ἵππος του εἶχεν ὁδηγήσει πρὸ τῆς θύρας τῆς ἐκκλησίας καὶ ὅστις, φέρων ἔτι τὰ ἐκ βορβόρου κατεσπιλωμένα ἐνδύματα καὶ ὑποδήματά του, εἶχε διολισθήσει μεταξὺ τῶν γυμνοπόδων καὶ μανδύας μετανοούντων ἢ σάκκους περιβεβλημένων αὐλικῶν.

Ὁ ἱππεύς, ἰδὼν τὸν βασιλέα στραφέντα, ἔστη πρὸ τῆς θέσεως τοῦ χοροῦ, λαβὼν στάσιν σεβασμοῦ.

Ὁ Ἑρρίκος, δυσαρεστηθείς, διότι ὁ ἱππεύς, ἀφικόμενος βραδέως, εἶχε ποιήσει τόσον θόρυβον καὶ διότι δὲν ἦτο περιβεβλημένος τὸ μοναχικὸν ἔνδυμα, τὸ ὁποῖον ἦτο ἐπιβεβλημένον ἐκείνην τὴν ἡμέραν, προσέβλεψεν αὐτὸν μὲ βλέμμα ἐπιπλήξεως καὶ ὀργῆς.

Ὁ ἀρτίως ἐλθὼν δὲν ἐφάνη ἐννοήσας, ὑπερβὰς δέ τινας πλάκας, ἐφ' ὧν ἦσαν γεγλυμμέναι εἰκόνες ἐπισκόπων, μετέβη καὶ ἐγονυπέτησε πρὸ τοῦ ἐκ βελούδου ἐδωλίου τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζοῦ, ὅστις, βεβυθισμένος εἰς σκέψεις, οὐδαμῶς προσεῖχεν εἰς τὰ περὶ ἑαυτὸν συμβαίνοντα.

Οὐχ ἧττον, ὅτε ᾐσθάνθη τὴν ἐπαφὴν τοῦ νεωστὶ ἐλθόντος, ἐστράφη μετὰ ζωηρότητος καὶ εἶπε χαμηλοφώνως:

— Βουσύ!

— Καλὴν ἡμέραν, ἐξοχώτατε, ἀπήντησεν ὁ εὐπατρίδης, ὡς ἐὰν εἶχεν ἀπομακρυνθῆ τοῦ δουκὸς τὴν προτεραίαν καὶ οὐδὲν σημαντικὸν εἶχε συμβῆ ἀπὸ τῆς ἀπομακρύνσεώς του.

— Ἀλλά, τῷ εἶπεν ὁ πρίγκηψ, εἶσαι λοιπὸν λυσσασμένος;

— Διατί, ἐξοχώτατε;

— Ἵν' ἀφίσῃς ἀδιάφορον τίνα τόπον καὶ νὰ ἔλθῃς εἰς Σάρτρην, ὅπως ἴδῃς τοὺς χιτῶνας τῆς Παναγίας;

— Ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Βουσύ, τὸ ἔπραξα, διότι ἔχω ἀνάγκην νὰ σᾶς ὁμιλήσω παραχρῆμα.

— Διατί δὲν ἦλθες ταχύτερον;

— Διότι, πιθανῶς, μοὶ ἦτο ἀδύνατον.

— Τί, λοιπόν, συνέβη πρὸ τριῶν περίπου ἑβδομάδων, καθ' ἃς ἀπουσιάζεις;

— Περὶ τούτου ἀκριβῶς ἐπιθυμῶ νὰ λαλήσω πρὸς ὑμᾶς.

— Μπᾶ! θὰ περιμένεις νὰ ἐξέλθωμεν τῆς ἐκκλησίας.

— Οἴμοι! πρέπει κατ' ἀνάγκην, τοῦτο δ' ἰδίως μὲ δυσαρεστεῖ.

— Σούτ! ἰδοὺ τὸ τέλος· ἔχε ὑπομονὴν καὶ θὰ ἐπιστρέψωμεν ὁμοῦ εἰς τὸν οἶκόν μου.

— Τὸ ἐλπίζω, ἐξοχώτατε.

Τῷ ὄντι, ὁ βασιλεὺς περιεβάλλετο, ἐπὶ τοῦ λεπτοῦ χιτῶνός του, τὸν ἀρκετὰ χονδροειδῆ χιτῶνα τῆς Παναγίας, ἡ δὲ βασίλισσα κατεγίνετο, τῇ συνδρομῇ τῶν κυριῶν τῆς Αὐλῆς, νὰ πράξῃ τὸ αὐτό.

Μετὰ τοῦτο, ὁ βασιλεὺς ἐγονυπέτησε καὶ ἡ βασίλισσα ἐμιμήθη αὐτόν· ἀμφότεροι δ' ἔμειναν ἐπὶ μίαν στιγμήν, ὑπὸ εὐρὺ ὠμοφόριον, ἐκτεινόμενον ἄνωθεν αὐτῶν, προσευχόμενοι ἐξ ὅλης καρδίας, ἐνῷ οἱ παρεστῶτες, ἵνα κολακεύσωσι τὸν βασιλέα, ἔτυπτον τὰ μέτωπα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ἀκολούθως, ὁ βασιλεὺς ἠγέρθη, ἀπέθετο τὸν ἅγιον χιτῶνα, ἐχαιρέτησε τὸν ἀρχιεπίσκοπον καὶ τὴν βασίλισσαν καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν τῆς μητροπόλεως.

Ἰδὼν ὅμως τὸν Βουσύ, ἔστη.

— Ἄ! κύριε, εἶπε, φαίνεται, ὅτι αἱ θρησκευτικαὶ ἡμῶν τελεταὶ δὲν ἀρέσκουσιν ἡμῖν, διότι δὲν δύνασθε ν' ἀποβάλητε τὸν χρυσὸν καὶ τὴν μέταξαν, ἐνῷ ὁ ὑμέτερος βασιλεὺς περιβάλλεται τὸ σαγιάκι καὶ τὴν σάγην.

— Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ὁ Βουσὺ μετ' ἀξιοπρεπείας, πλὴν ὠχριῶν ἐξ ἀνυπομονησίας, οὐδεὶς ὅσον ἐγὼ εἶναι ζηλωτὴς τῆς ὑπηρεσίας τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος, οὐδ' ἐκεῖνοι, τῶν ὁποίων τὸ ῥάσον εἶναι τὸ μᾶλλον χονδροειδὲς καὶ οἱ πόδες οἱ μᾶλλον πληγωμένοι· μόλις ὅμως ἔφθασα ἐκ μακρᾶς καὶ κοπιώδους ὁδοιπορίας καὶ μόνον τὴν πρωΐαν ταύτην ἔμαθον τὴν εἰς Σάρτρην ἀναχώρησιν τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος. Διέτρεξα, λοιπόν, εἴκοσι δύο λεύγας ἐντὸς πέντε ὡρῶν, ὅπως φθάσω μέχρι τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος· οὗτος εἶναι ὁ λόγος, ἕνεκα τοῦ ὁποίου δὲν ἠδυνήθην ν' ἀλλάξω ἐνδύματα, τὸ ὁποῖον ἄλλως ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης δὲν θὰ ἔβλεπεν, ἐὰν ἔμενον εἰς Παρισίους ἀντὶ νὰ δράμω νὰ ἐνώσω τὰς δεήσεις μου μετὰ τῶν ὑμετέρων.

Ὁ βασιλεὺς ἐδείχθη κατηυχαριστημένος ἐκ τῆς δικαιολογίας ταύτης, πλὴν, παρατηρήσας τοὺς φίλους του, ἔνιοι τῶν ὁποίων εἶχον ὑψώσει τοὺς ὤμους εἰς τὸ

ἄκουσμα τῶν λόγων τοῦ Βουσύ, ἐφοβήθη, ὅτι ἤθελε δυσαρεστήσει αὐτούς, ἐὰν ἐφαίνετο προσηνὴς πρὸς τὸν εὐπατρίδην, καὶ ἀντιπαρῆλθεν.

Ἕπεται συνέχεια.

Δμλ.

ΣΥΖΥΓΟΥ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Διήγημα **Εὐγενίου Σύη.**

Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε προηγ. ἀριθμόν.

Ε΄

Τὴν ἐπιοῦσαν ἅπαντες σχεδὸν οἱ κάτοικοι τῆς Πρέδιας εἶχον ἐστραμμένα τὰ βλέμματα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Πουέρτου, ὁπόθεν βραδέως ἤρχετο μέλας τις ἵππος, ἐστολισμένην ἔχων τὴν κεφαλὴν διὰ θυσάνων καὶ ἀνθέων... ἀλλ' ὁ ἵππος οὗτος ἦτο ἄνευ ἀναβάτου. Περίεργον! ἔλεγόν τινες, καὶ ὅμως αὐτὸς εἶνε ὁ ἵππος τοῦ Ρομέρου... ἀλλὰ ποῦ εἶνε λοιπὸν ὁ Ρομέρος καὶ ὁ ὡραῖος αὐτοῦ κύων;... Καὶ ἐνῷ διέβαινεν ἐνώπιόν των ὁ ἵππος, παρετήρησαν κηλῖδας αἵματος ἐπὶ τῶν ποδῶν του... Συνέβη λοιπὸν δυστύχημα εἰς τὸν Ρομέρον; ἔλεγον πρὸς ἀλλήλους ἀποροῦντες· καθόσον, ἀληθῶς εἰπεῖν, ἠγάπων αὐτόν, καίτοι εἶχε τοσοῦτον αὐστηρὸν καὶ σκυθρωπὸν τὸ ὕφος. Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ρομέρου, τὸ ἀτυχὲς ζῶον, διερχόμενον κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν πλησίον των, ἔστρεψε τὴν κεφαλήν, ὡσεὶ ἐννοήσαν αὐτούς, ἐχρεμέτισε θλιβερῶς καὶ ἠκολούθησε τὴν πρὸς τὴν γέφυραν τοῦ Γουαδαλέτα ἄγουσαν...

— Ὁ Ρομέρος, ἐπανέλαβον οἱ φιλοπερίεργοι, χθὲς τὸ ἑσπέρας διηυθύνθη πρὸς τὴν Μεδιναν, ἡ ὁποία κεῖται πρὸς βορρᾶν. Πῶς ὁ ἵππος του ἐπιστρέφει μόνος καὶ πλήρης κηλίδων αἵματος ἐκ τῆς ὁδοῦ τοῦ Πουέρτου, τὸ ὁποῖον κεῖται πρὸς νότον;

— Ὁ Θεὸς νὰ με φυλάξῃ! εἰπέ τις ἐξ αὐτῶν. Ἀλλ' ἰδοὺ ἔρχεται ἐκ Πουέρτου ὁ δὸν Βαλταζάρ, ὁ γενναῖος ταυρομάχος, τὸν ὁποῖον ἤδη ἐνομίζομεν εὑρισκόμενον εἰς Σεβίλλην· ἰδού τον ἐρχόμενον ἔφιππον... Παναγία μου! πόσον εἶνε ὠχρός... Αὐτός, ὁ ὁποῖος ἔρχεται ἀπὸ τὸ Πουέρτον, θὰ μᾶς εἴπῃ τί γίνεται ὁ Ρομέρος.

— Ἔ, σύ, δὸν Βαλταζάρ, ὅστις ἔρχεσαι ἀπὸ τὸ Πουέρτον, μή πως εἶδες ἕνα λευκὸν κύνα καὶ νέον τινὰ ἱππεύοντα ὡραίου μαύρου ἵππου;

— Ναί, κύριοι, ὁ μαῦρος ἵππος εἶχεν εἰς τὴν κεφαλὴν θυσάνους μετ' ἀνθέων καὶ ὁ λευκὸς κύων λαιμοδέτην ἐκ τριχάπτων.

— Ναί, ναί, δὸν Βαλταζάρ.

— Οἱ θύσανοι τοῦ ἵππου ἦσαν ἐρυθροί, κύριοι, ἀλλ' ὀλιγώτερον ἐρυθροὶ τοῦ αἵματος, ὅπερ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ στόματος τοῦ κυρίου του καὶ τοῦ κυνός.

— Τί θέλετε νὰ εἴπητε, δὸν Βαλταζάρ;

— Ὦ! θέλω νὰ εἴπω ὅτι ἦλθον ὅπως ζητήσω τὸν ἐφημέριον, διὰ νὰ ἔλθῃ νὰ θάψῃ τὸ πτῶμα τοῦ Ρομέρου, διότι τὸν ἐφόνευσα, καὶ διὰ νὰ ὁδηγήσῃ τὴν σύζυγόν μου εἰς τὸ φρενοκομεῖον, διότι παρεφρόνησε.

Καὶ, ταῦτα εἰπών, ὁ δὸν Βαλταζὰρ ἀνεχώρησεν.

— Ἐγώ, ὅστις εἶδον τὸν δὸν Βαλταζὰρ διελθόντα πρὶν ἢ ὁ Ρομέρος ἀναχωρήσῃ ἐκ Πρέδιας, εἶπεν εἷς ἐξ αὐτῶν, θὰ τὸν εἰδοποιοῦν... ἀλλὰ βλέπων αὐτὸν διευθυνόμενον εἰς Μεδιναν, δὲν ἐσκέφθην ὅτι θὰ μεταβῇ εἰς Πουέρτον...

ΣΤ΄

Ὁ δὸν Βαλταζὰρ εἶχεν ὁμολογήσει τὴν ἀλήθειαν· ὑποπτευθεὶς τὸν ἔρωτα τῆς συζύγου του μετὰ τοῦ Ρομέρου, εἶχεν ἐπιστρέψει ἐκ Σεβίλλης λίαν μὲν ἀργὰ δι' αὐτόν, ἀλλὰ πολὺ ἐνωρὶς διὰ τὸν Ρομέρον καὶ τὴν Μέϊναν· καθόσον, ὡς ἤδη γνωρίζετε, ὁ Ρομέρος ἐφονεύθη ὑπὸ τὰ ὄμματα τῆς ἐρωμένης του καὶ πρὸ τοιούτου φρικώδους θεάματος ἡ Μέϊνα ἀπώλεσε τὸ λογικόν.

Παραφρονήσασα ἡ ὡραία Μέϊνα, ἐγένετο ἔτι ὡραιοτέρα καὶ εὐτυχεστέρα· διότι, ἀπολέσασα τὸ λογικόν της, συναπώλεσε καὶ τὴν ἀνάμνησιν τῆς ἀποφράδος ἐκείνης νυκτός... Τὸ πᾶν ἐξηλείφθη τοῦ νοός της καὶ μία μόνη ἰδέα, σταθερά, ἀναλλοίωτος, ἀμετάτρεπτος κατεῖχεν ἤδη αὐτήν, *ὅτι μόνον αὐτὴ καὶ ὁ Ρομέρος ἔζων νῦν ἐπὶ τῆς γῆς.* Λοιπὸν δὲν εἶνε εὐτυχὴς ἤδη ἡ Μέϊνα, ἀφοῦ, πρὸ τῆς παραφροσύνης της, μόλις ἐτόλμα νὰ προφέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ Ρομέρου; Τὸ ὄνομα αὐτό, ὅπερ ἤχει εἰς τὰ ὦτά της καὶ ἐφρικία, ὅπερ ἤκουε προφερόμενον καὶ ἄκουσα ἀνεσκίρτα, τὸ ὄνομα αὐτό, ὅπερ πάντοτε ἐπρόφερον τὰ χείλη της καὶ τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ κρύπτῃ, τὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον, ὅτε ἦτο μόνη, ἐπρόφερεν ἀδιαλείπτως, αὐτό, τέλος, ὅπερ κατέστησεν αὐτὴν παράφρονα...

Πόσον ἦτο εὐτυχής! Ἤδη ἐδύνατο νὰ προφέρῃ τὸ ὄνομα αὐτὸ ἀφόβως καὶ νά το ἐπαναλαμβάνῃ κατὰ πᾶσαν στιγμήν. Τὰς ἐρωτικὰς ἐκείνας διαβεβαιώσεις, ἃς ἄλλοτε μόλις ἐδύνατο νὰποτείνῃ τῷ ἐραστῇ της, καθόσον αἱ συνεντεύξεις των ἦσαν σπάνιαι καὶ ταχεῖς, καθ' ἃς αἱ λέξεις διεκόπτοντο ὑπὸ τῶν δακρύων καὶ τῶν φιλημάτων· τὰς ἐρωτικὰς ἐκείνας ἐκφράσεις, ἤδη ἀποτείνει αὐτῷ ἐλευθέρως καὶ ἀνευθριάστως... Αὕτη, ἥτις ἄλλοτε μόλις ἐτόλμα ἐξ αἰδοῦς νὰ δρέψῃ ἓν ἄνθος καὶ νὰ προσφέρῃ αὐτὸ τῷ Ρομέρῳ, ἤδη, περιπτύσσουσα αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας της, τῷ λέγει:

— Θέσον τὸ ἄνθος τοῦτο εἰς τὰ στήθη μου, Ρομέρε! διότι θὰ μαρανθῇ ταχέως ἐκ τῶν φιλημάτων μου...

Καὶ ἔλεγεν εἰς τὸν Ρομέρον:

— Ὁποία εὐτυχία, ἀγάπη μου! μόνον ἡμεῖς οἱ δύο ἐμείναμεν ἐπὶ τῆς γῆς... ἰδού· ὁ ἥλιος δὲν λάμπει πλέον εἰ μὴ δι' ἡμᾶς τοὺς δύο· δι' ἡμᾶς μόνον τοὺς δύο τὰ ἄνθη εἶνε δροσερὰ καὶ μυροβόλα· αἱ ὡραῖαι αὗται πορτοκαλλέαι, αἱ εὐώδεις αὗται ροδωνιαί, τὰ σκιερὰ ταῦτα δένδρα... τὸ πᾶν, τὸ πᾶν δι' ἡμᾶς τοὺς δύο ἀπέμεινε, Ρομέρε μου... Καὶ ὅταν ἡ σελήνη ἀνατέλλῃ ἐπὶ τοῦ ὁρίζοντος καὶ διαχύνῃ ἐπὶ τῆς γῆς τὸ ὠχρὸν καὶ συμπαθὲς αὐτῆς φῶς, δι' ἡμᾶς τοὺς δύο ἀνατέλλει, Ρομέρε μου... Ὁ ἥλιος λάμπει εἰς τὸ στερέωμα δι' ἡμᾶς τοὺς δύο, φίλε μου!... Καὶ τὰ πτηνὰ ᾄδουσι περιλύπως ἀναμέσον τῶν φυλλωμάτων τῶν δένδρων, οἱονεὶ θέλοντα νὰ ἀνακουφίσωσι τὴν λύπην δύο ὄντων, ἅτινα μόνα ἀπέμειναν ἐπὶ τῆς γῆς.

»Καὶ ἔπειτα, Ρομέρε μου, ἐννοεῖς ὁποῖον ὕψος ἐνυπάρχει ἐν τῇ ἰδέᾳ, ὅτι μόνον ἡμεῖς οἱ δύο ἀπεμείναμεν ἐν τῷ κόσμῳ;... Ὦ! πόσον ἡδέως ἠχοῦσιν εἰς τὰ ὦτά μου αἱ λέξεις αὗται: *ἡμεῖς οἱ δύο*... Ὅλη ἡ ζωή μας συνίσταται εἰς τὰς τρεῖς ταύτας λέξεις· δὲν εἶνε ἀληθές, ἄγγελέ μου;... Λέξεις μαγευτικαὶ καὶ θελξικάρδιοι, αἵτινες ἔπρεπε νὰποτελῶσι μίαν· *ἡμεῖς οἱ δύο*, λέξεις δηλοῦσαι τὸν ἐγωϊσμόν, πλὴν καὶ τὸν ἔρωτα συνάμα... Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Θεὸς μᾶς ἀγαπᾷ, διότι ὁ ἔρως μας δὲν ζητεῖ νὰ ταφῇ ὑπὸ τὰς καταχθονίους τῶν αἰσθήσεων ἡδονάς· οὕτω τὸν ἔρωτά μας οὐδέποτε θὰ σβύσῃ ὁ κόρος... διότι οὗτος δὲν εἶνε ἄλλο εἰμὴ ἀνάμνησις, ὅπως ἡ ἐπιθυμία εἶνε ἐλπίς...»

Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Ρομέρος ἀπέθανε, καὶ διὰ τοῦτο ἡ Μέϊνα αἰσθάνεται ἑαυτὴν εὐτυχῆ, εἰπέτε μοι σεῖς, θελκτικαὶ ἀναγνώστριαι, τίς θνητὸς δύναται ν' ἀποδώσῃ τὸ λογικὸν εἰς τὴν δυστυχῆ ταύτην παράφρονα; Ἴσως παράφρων τις, ὅπως καὶ αὐτή! Διότι τίς ἐχέφρων καὶ καρδίαν ἔχων συμπαθῆ δύναται ν' ἀκούσῃ τὴν ἀθῶαν καὶ μελίρρυτον φωνήν της, χωρὶς νὰ συγκινηθῇ μέχρι δακρύων;

— Ὦ! πόσον σὲ ἀγαπῶ, Ρομέρε!... Καὶ ἂν δὲν ὑπῆρχε Ρομέρος; Ἀλλὰ τότε πῶς θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ αἰσθάνωμαι χεῖρα ἀνδρός, θλίβουσαν τὴν ἰδικήν μου καὶ τὰ χείλη του κολλῶντα ἐπὶ τῶν χειλέων μου, ἂν δὲν ἐγνώριζον ὅτι ἦτο ὁ Ρομέρος; Ἄχ! Ρομέρε μου! Ρομέρε μου! *Αὐτός*, πανταχοῦ καὶ πάντοτε αὐτός...

Καὶ ἐν τούτοις ὑπάρχει πλησίον τῆς γυναικὸς ταύτης εἷς ἄνθρωπος, ἔχων σώας τὰς φρένας, καταρώμενος τὸ παρελθόν, τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον· οὗτος δὲ εἶνε ὁ ἀνθρωποκτόνος Βαλταζάρ, ὁ φονεύσας τὸν Ρομέρον καὶ διαμείνας ἀτιμώρητος, διότι οἱ νόμοι τῆς ἐποχῆς τῷ παρεῖχον τὸ δικαίωμα τοῦ φονεύειν...

Ἀλλ' ἄλλοι νόμοι ἐξεδικήθησαν τὸν ἀτυχῆ Ρομέρον. Οἱ νόμοι ἐκεῖνοι, οὓς ἡ φύσις ἐνσταλάζει εἰς τὴν καρδίαν ἑκάστου ὄντος, ὅπερ ἐπροικίσθη μὲ ψυχήν... οἱ νόμοι ἐκεῖνοι, οἵτινες μᾶς λέγουσιν: Ἡ ψυχή σου μεμονωμένη εἶνε ἀτελής· ζήτησον τὴν ἀδελφήν της, ἄλλην τινὰ ψυχήν. Ἂν την ἀνεύρῃς, σημαίνει ὅτι ὁ Θεὸς σὲ ηὐλόγησε, διότι δύο ψυχαὶ ἡνωμέναι εἰς μίαν, παριστῶσι τὸν οὐρανόν, τὴν μακαριότητα, τὰ Χερουβείμ. Ἂν ἁπλῶς τὴν συναντήσῃς, ὦ! θὰ αἰσθανθῇς ἑαυτὸν ἐλκυόμενον ἀκαταμαχήτως πέριξ αὐτῆς· καὶ ἡ ἀνεξήγητος αὕτη συμπάθεια, ἤ, μᾶλλον εἰπεῖν, ἡ ἔλξις θὰ σε σύρῃ, θὰ σε ἀνυψώσῃ ὑπεράνω ὅλων τῶν ἀνθρωπίνων διαλογισμῶν.

ὅπως δοκιμάσῃς τὴν εὐτυχίαν, ἥτις προώρισται διὰ τὸν εὐαίσθητον, ὡς ὁ ὑψιπέτης ἀετός, ὅστις ὑψοῦται ὑπεράνω τῶν νεφῶν, ὅπως αἰσθανθῇ τὸ θάλπος τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων!

Ἄλλως τε, διὰ νὰ ἦνε ἐντελὴς ἡ εὐτυχία αὕτη, ἀπαιτεῖται θάρρος, ὅπως ἀντιμετωπίσῃς τὴν ταπείνωσιν . . . ὅπως ἀντιμετωπίσῃς καὶ αὐτὸν ἔτι τὸν θάνατον, τὸν ὁποῖον, φεῦ! ἡ κοινωνία θεωρεῖ δίκαιον. Τοιοῦτος θάνατος εἶνε γλυκύς! Τὸν ἠσθάνθη ὁ Ρομέρος, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἡδυπαθείας καὶ τῶν γλυκυτάτων ἀσπασμῶν! Τοιοῦτος θάνατος σὲ ἐξαγνίζει, ἐνῷ συγχρόνως σὲ τιμωρεῖ!

Ναί· ὁ Ρομέρος ἐξεδικήθη, διότι ὁ δὸν Βαλταζάρ, φύσει ὑπερήφανος ὤν, δὲν ἠθέλησε νὰ κλείσῃ αὐτὴν εἰς τὸ φρενοκομεῖον, ἀλλ' ἔμεινε μόνος μετ' αὐτῆς ἐν τῇ εἰς Πουέρτον οἰκίᾳ του, μόνος μετὰ τῆς Μείνας, ἥτις ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν καθίστατο ὡραιοτέρα καί, δίκαιε Θεέ! ἀκούει συχνάκις τὴν μελίρρυτον φωνήν της, λέγουσαν:

— Ρομέρε, ἀγάπη μου, ἐνθυμεῖσαι τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν τὸ πρῶτον σὲ εἶδον; Τὸ βλέμμα σου προσηλώθη ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ μου . . . καὶ ἠρυθρίασα. . . Αἴφνης εὐτυχής τις ἰδέα ἤρξατο βλαστάνουσα ἐν τῇ καρδίᾳ μου. . . Ρομέρε, ἐνθυμεῖσαι τὰ ζηλότυπα ἐκεῖνα ἄνθη, ἅτινα μοὶ ἀπέκρυπτον τὴν θέαν σου;..Τοσαύτη πληθὺς ποικιλοχρώμων ἀνθέων ἠγείρετο ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς μητρός μου! . . . διότι, ἐνθυμεῖσαι, ἐνῷ προσηυχόμην ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτῆς, οἱ ὀφθαλμοί μου πρώτην φορὰν συνήντησαν τοὺς ὀφθαλμούς σου! . . . Καὶ ἐφοβήθην, Ρομέρε μου, διότι ἡ πρώτη μας συνέντευξις ἐγένετο ὑπὸ ἀπαισίους οἰωνούς . . .

»Ρομέρε μου! ἐνθυμεῖσαι μίαν ἄλλην φοράν, καθ' ἣν ἡ Μαρία, τὴν ὁποίαν ἐμίσων, ἐζήτει διὰ τοῦ βλέμματος νὰ σαγηνεύσῃ τὴν καρδίαν σου, ἐξορκίζουσά σε νὰ τὴν ἀγαπᾷς, διότι καὶ αὕτη θά σε ἀγαπᾷ καλλιον ἐμοῦ; Ἐνθυμεῖσαι τὰς θωπείας τῶν πρώτων ἐρώτων μας; Πόσον ἤμην ὠχρά! Πῶς τὰ χείλη μου ἔτρεμον καὶ οἱ πόδες μου ἐκλονίζοντο! . . . Ἐνθυμεῖσαι ὅτε τὸ πρῶτον, συγκινηθεῖσα, ἐρρίφθην εἰς τὰς ἀγκάλας σου;

»Ρομέρε, ἐνθυμεῖσαι τὸ ὡραῖον ἐκεῖνο ἄστρον, τὸ ὁποῖον ἔλαμπεν εἰς τὸ στερέωμα; Ἐνθυμεῖσαι τί, ἐνῷ βραδέως ὑψοῦτο, μοὶ ἔλεγες;

«— Ἄγγελέ μου, ἰδὲ τὸ ἄστρον μας, τὸ μυστηριῶδες ἔμβλημα τοῦ ἀπείρου ἔρωτός μας; Ποσάκις οἱ ὀφθαλμοί μας ἠκολούθησαν αὐτὸ ἐν τῇ πορείᾳ του! Ὦ! ἀγαπῶ τὸ ἄστρον ἐκεῖνο, διότι μαζῆ ἐθαυμάσαμεν αὐτό! Ὦ! πῶς καταρῶμαι τὰ νέφη, ἅτινα ἐνίοτε ἀποκρύπτουσι, τὸ ὡραῖόν μου ἄστρον! Τὰ καταρῶμαι, ὅπως κατηράσθης ἄλλοτε τὰ ἄνθη, ἅτινα σοὶ ἀπέκρυψαν τὸ βλέμμα μου, ὅπως καταρῶμαι τὸν θόρυβον, ὅστις καλύπτει τὴν φωνήν σου! Ἀγαπῶ τὸ ἄστρον αὐτό, διότι δὲν τὸ βλέπει ἄλλο βλέμμα. Ἀφανὲς καὶ ἄγνωστον παρὰ πάντων, λάμπει ἀναμέσον τῶν συναδέλφων του καί, προβαῖνον εἰς ἄγνωστον κόσμον, φέρει μεθ' ἑαυτοῦ τὸ μυστικόν μου, τὸ ὁποῖον καὶ σὺ ἀγνοεῖς. Ναί, τὸ μυστικόν μου, Μείνα· διότι εἰς αὐτὸ ἐσπέραν τινὰ ἐνεπιστεύθην τὰς ἰδέας μου καὶ εἰς αὐτὸ ἀφιερῶ ὁλοκλήρους ὥρας ἀναγινώσκων ἐπὶ τοῦ λάμποντος δίσκου του».

— Ρομέρε! ἐνθυμεῖσαι τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν μοὶ ἔγραψες ἀναχωρῶν, καὶ ἥτις ἤρχιζεν οὕτως:

«Ἠξεύρεις ὅτι ὁ ἔρως εἶνε σκληρός, Μείνα; Μακράν σου αἰσθάνομαι τρομερὰς βασάνους . . . ναί! τρομεράς. Καὶ ὅμως θὰ ἠσθανόμην ἀπερίγραπτον χαρὰν ἂν ἐγνώριζον ὅτι καὶ σὺ ὑποφέρεις ἐπίσης, ὅτι καὶ σοῦ ἡ καρδία συντρίβεται εἰς τὰς θυέλλας τῆς ψυχῆς, ὅτι καὶ σὺ δοκιμάζεις τοὺς ἀπέλπιδας ἐκείνους φόβους, οἵτινες γεννῶσι σκληρὰς καὶ ἀποτροπαίους εὐχάς . . . διότι, Μείνα, συγγνώμην, πολλάκις ἐπεθύμησα νὰ μάθω τὸν θάνατόν σου . . . καὶ ἤδη ὅτε μὲ ἀγαπᾷς . . . Ἀλλ' εἰπέ μοι, ἄγγελε τῆς ψυχῆς μου, αἰσθάνεσαι καὶ σὺ πάντα ταῦτα; Ὦ! ἂν ἠσθάνεσο ὅλα αὐτά, ἂν ἕκαστος παλμὸς τῆς καρδίας μου ἀνταπεκρίνετο πρὸς τὸν ἰδικόν σου, τότε βεβαίως, ὅταν, θρηνῶν καὶ ὀλοφυρόμενος, προφέρω τὴν λέξιν *Μείνα*, ἡ καρδία σου θὰ ἤκουε τὸ ὄνομά σου καὶ θὰ ἀπεκρίνετο: *Ρομέρε!*»

Καὶ διεκόπτετο αἴφνης, ἐνῷ ἐκίνει θλιβερῶς τὴν κεφαλήν της.

— Βλέπεις, Ρομέρε μου, ἐξηκολούθει ἡ Μείνα, πῶς ἐνθυμοῦμαι ἐκ στήθους τὴν ἐπιστολήν σου; Μόνη ἡ ἀνάμνησις ἀπέμεινεν εἰς ἐμέ, ἀλλὰ μόνον ὅσῳ ἀφορᾷ σέ, Ρομέρε μου . . . πάντα τ' ἄλλα ἐλησμόνησα . . . Καὶ τὴν μητέρα μου; δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον τὴν μητέρα μου . . . Τὴν παιδικήν μου ἡλικίαν; δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον αὐτήν, διότι δὲν σ' ἐγνώριζον τότε, Ρομέρε, ὅπως τώρα, ὅτε μόνοι ἡμεῖς οἱ δύο ἐμείναμεν ἐν τῷ κόσμῳ.

Ὁ δὸν Βαλταζὰρ ἤκουε πάντα ταῦτα καὶ ἠσθάνετο ἀπερίγραπτον θλῖψιν. Οὕτως, ἡμέραν τινά, θεωρήσας τὴν τιμωρίαν ταύτην ἀνωτέραν τῶν δυνάμεών του, προσεκάλεσε πρακτικόν τινα ἰατρόν, ὅστις ἐγνώριζε νὰ θεραπεύῃ τοὺς παράφρονας, ὑποσχεθεὶς αὐτῷ γενναίαν ἀνταμοιβὴν τῶν κόπων του. Ὁ ἰατρὸς ἦλθε καὶ ἐδήλωσεν ὅτι ἡ Μείνα ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἰαθῇ. Καὶ ὄντως· τὰ πάντα ἔβαινον καλῶς καὶ ἡ Μείνα ἤρξατο ἐπανακτῶσα τὸ λογικόν της. Ὀλίγος ἔτι καιρὸς καὶ θὰ ἐθεραπεύετο ἐντελῶς.

Ἀλλὰ καθ' ὅσον ἐπανέκτα τὸ λογικόν της, ἐπὶ τοσοῦτον ἐσβέννυτο ἡ καλλονή της καὶ τὰ μῆλα τῶν παρειῶν της καθίσταντο ὠχρότερα· καθόσον ἡ ἀνάμνησις τοῦ παραπτώματος, ἀποδιώκουσα τὸ ψεῦδος, ὅπερ ἐβαυκάλιζε τὴν Μείναν, ἐβασάνιζεν ἀσπλάγχνως αὐτὴν καὶ ἀνεμίμνησκεν αὐτῇ τὴν σκληρὰν πραγματικότητα.

Μετὰ τὴν ἐπανάκτησιν τοῦ λογικοῦ της, ἡ πρώτη αὐτῆς σκέψις ὑπῆρξεν ὁ Ρομέρος· ἀλλὰ πάραυτα, φεῦ! ἀνεμνήσθη ὅτι ἀπέθανεν . . . ὅτι ὑπὸ τὰ βλέμματά της ἐδολοφονήθη. Ὦ! ἡ ἀνάμνησις τῆς ἀπαισίας καὶ ἀποφράδος ἐκείνης νυκτὸς κατεσπάραξε τὴν καρδίαν της! Ἔναυλοι ἦσαν εἰς τὰ ὦτά της αἱ τελευταῖαι κραυγαὶ τοῦ Ρομέρου . . . καὶ ἐνόμιζεν ὅτι βλέπει εἰς ἔτι χυνόμενον τὸ αἷμά του . . . Ἀνεμνήσθη ὅτι ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Βαλταζάρ, κραυγάζουσα: «Ὦ μή τον φονεύσῃς, φόνευσον μᾶλλον. . . ἐμέ . . .» Καὶ ἐνόμισεν ὅτι ἀκούει τὴν ἀγρίαν φωνὴν τοῦ Βαλταζάρ, ὅστις, ἀφοῦ ἐφόνευσε τὸν Ρομέρον, ἐπάταξεν αὐτὴν διὰ τῆς σπάθης του κατὰ πρόσωπον καὶ τῇ εἶπεν: «Ἀθλία καὶ προδότις, σ' ἐξεδικήθην.»

Εἶτα, ἡ δευτέρα αὐτῆς σκέψις ὑπῆρξεν ὁ σύζυγός της. Ἦτο πλησίον της. . . αὐτός, ὅστις ἐφόνευσε τὸν ἐραστήν της καὶ ὁ ὁποῖος ἐπάταξεν αὐτὴν εἰς τὸ πρόσωπον. . . Καὶ τότε ἡ Μείνα ἠσθάνθη ἀκράτητον μῖσος κατ' αὐτοῦ καὶ ἐσκέφθη ὅτι δὲν δύναται νὰ ζήσῃ εἰς τὸ ἑξῆς μετ' ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον μισεῖ, καὶ ὅστις ἐφόνευσε τὸν ἐραστήν της . . . Ἡ ἀπαισία εἰκὼν τῆς νυκτὸς ἐκείνης ἀδιαλείπτως ἐπανήρχετο σκοτεινή, φοβερά, ἀπειλητική, εἰς τὰ βλέμματά της. Ὁ κόσμος, ὁ ψυχρὸς καὶ ἄκαμπτος οὗτος κόσμος, ὁ προβάλλων πάντοτε ὡς ἐπιχείρημα τὴν *ἠθικήν*, θὰ ζητήσῃ λόγον παρ' αὐτῆς διὰ τὰ δάκρυα, τὰ ὁποῖα χύνει εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ἐραστοῦ της καὶ τοῦ παραπτώματος αὐτῆς. Ἤδη δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ κλαύσῃ τὸν Ρομέρον ἐνώπιον τοῦ συζύγου της. Λοιπὸν νά τον λησμονήσῃ; Ἀ! ὄχι, ποτέ . . .προτιμώτερος δι' αὐτὴν ὁ θάνατος, ἢ ἡ φοβερὰ τοῦ συνειδότος τύψις.

— Βλέπω ὅτι πρέπει ν' αὐτοκτονήσω, ἐσκέφθη ἡ Μείνα. Διατί νὰ ζήσω; . . . Ἀλλὰ διατί λοιπὸν μ' ἐθεράπευσαν; Ἤμην τόσῳ εὐτυχής, ὅτε ἤμην παράφρων! Ὁποίου κακοῦ ἔγεινα πρόξενος εἰς αὐτούς; Δὲν ἦτο δι' αὐτοὺς ἀρκοῦσα ἐκδίκησις ἡ παραφροσύνη μου; Ἀλλ' ὄχι· ἔπρεπε νά μοι ἀποδώσωσι τὸ λογικόν, ὅπως συντελεσθῇ πλήρης ἡ ἐκδίκησις· ἔπρεπε νὰ μ' ἐπαναφέρωσιν εἰς τὸν κόσμον, ὅπως μὲ δακτυλοδεικνύωσιν οἱ σύζυγοι . . . Ἰδοὺ τί ἠθέλησαν νὰ ἴδωσιν, ἀποδίδοντές μοι τὸ λογικόν· ἀλλ' ἐγὼ δὲν θὰ θελήσω τοῦτο ποτέ, ὄχι!

Τοιαῦται ἦσαν αἱ σκέψεις τῆς Μείνας, ὅτε ἐπανέκτησε τὸ λογικόν της.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ηὐτοκτόνησεν.

Ἐτάφη μακρὰν τοῦ νεκροταφείου, εἰς τόπον ἀπόκεντρον, ἄνευ συνοδίας ἱερέως, διότι ἡ ἐκκλησία δὲν ἐπιτρέπει τοῦτο εἰς τοὺς αὐτόχειρας! Οὐδεὶς ἠκολούθησε τὸν νεκρόν της καὶ οὐδεὶς ἔχυσε δάκρυ θαλερὸν εἰς ἀνάμνησιν αὐτῆς.

Ὁ δὸν Βαλταζὰρ ἐπώλησε τὴν οἰκίαν του καὶ τὰ κτήματά του καὶ ἀνεχώρησεν ἐκ Πουέρτου καὶ οὐδεὶς ποτε ἔμαθε ποῦ διηυθύνθη.

Καὶ ἔπειτα λέγουσιν ὅτι ὁ παράφρων εἶνε δυστυχής! . . .

Σ**

ΤΕΛΟΣ